

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 62 / III Legislatura / Cinquè període

Dimecres, 16 de maig de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 50

Cinquena i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dotze minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política financera i de l'ordenació de l'estalvi a Catalunya (Punt segon de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 2991).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les Dificultats del Sector Turístic (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Colomé (P) (p. 2991).

Posició dels grups: I. Sr. Martín (CDS) (p. 2991), I. Sr. Colom (ERC) (p. 2992), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2993), I. Sr. Gibert (S) (p. 2993) i I. Sra. Neras (CiU) (p. 2993).

L'I. Sr. Gibert (S) intervé per contradiccions (p. 2994).

Votació dels punts primer, segon i quart: rebutjats per 21 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció (p. 2994).

Votació del punt tercer: rebutjat per 9 vots a favor, 48 en contra i 12 abstencions (p. 2994).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els Treballadors Estrangers a Catalunya (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2994).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: I. Sra. Servitje (CiU) (p. 2995).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, 2, 3 i 4, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Oliart (S) (p. 2997).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 2998), I. Sr. Colom (ERC) (p. 2998), I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2999) i I. Sr. Bauzá (P) (p. 2999).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3000).*

Votació del punt 1: *aprobat per unanimitat (p. 3001).*

Votació dels punts 2, 3 i 4: *rebutjats per 27 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 3001).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Producció Agrària (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Aleu (S), que n'anuncia la retirada (p. 3001).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política Lingüística (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 3001).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, d'addició, i 2, de modificació i supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Lorda (S) (p. 3003).*

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 3004).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 3005), I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 3005), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3005) i I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3007).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Colom (ERC), que presenta una esmena transaccional amb l'esmena núm. 2 del G. Socialista i amb l'esmena núm. 2 del G. p. de Convergència i Unió (p. 3008).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 3009).*

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 50.5

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Segon i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
la política financera i de l'ordenació
de l'estalvi a Catalunya**

La interpellació que constituïa el segon punt de l'ordre del dia ha estat retirada; per consegüent, passem al tercer punt, que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Dificultats del Sector Turístic, presentada pel Diputat I. Sr. Víctor Colomé i Farré, del Grup Popular. Té la paraula.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al
Consell Executiu sobre les Dificultats
del Sector Turístic**

El Sr. COLOMÉ: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el passat dia 4 d'abril es va substanciar, en aquest Parlament, una interpellació presentada pel nostre Grup, sobre les dificultats del sector turístic a Catalunya. Subsegüentment a aquella interpellació, avui defensem una moció que, lligant amb el que dèiem oportunament, intenta marcar o, més ben dit, intenta posar l'accent en el camí que creiem que ha de seguir l'Administració de Catalunya per tal d'ajudar el sector turístic i aconseguir disminuir les dificultats que està travessant.

La nostra Moció consta de quatre punts. El primer, que parla d'incrementar els ajuts i incentius a la modernització dels allotjaments turístics de Catalunya, manifesta la creença del nostre Grup que els ajuts —en un moment en què es porta a terme, precisament, la requalificació dels establiments— són insuficients. I creiem que són insuficients perquè ni els 140 milions del pressupost del 1989 ni els 300 del pressupost del 1990 són suficients quan un gran nombre d'hotels de Catalunya es veuen obligats a fortes inversions si no volen ésser rebaixats en la seva categoria. És per això que, acceptant com acceptem que la Generalitat posi ajuts a l'abast del sector, nosaltres demanem que siguin incrementats.

El segon punt parla d'augmentar substancialment el nombre de centres de formació professional d'hoteleria. Nosaltres creiem que és importantíssim per al sector que existeixi un nombre important de persones que, amb un elevat nivell de professionalitat, estiguin disposats a treballar, a aportar el seu treball a l'hoteleria. I això sols es pot aconseguir creant centres de formació professional d'hoteleria. Són pocs els que hi ha a Catalunya, insuficients sense cap mena de dubte, i aquesta seria la gran col·laboració de l'Administració amb el sector. No cal recordar les xifres de què ja vam parlar l'altre dia, però sols per donar un exemple volem recordar que França té 100 centres de

formació professional d'hoteleria per cada un que té Catalunya. Si volem elevar el nivell dels serveis de la nostra oferta turística, hem de començar per l'inici, és a dir, per la formació, la formació professional d'hoteleria.

El tercer punt de la nostra Moció es refereix a la creació d'un sistema propi de reserves a Catalunya. Nosaltres creiem que tot el que sigui disminuir la nostra dependència de l'exterior pel que fa a la venda de la nostra oferta turística és bo. És clar, això és un procés lent, un procés que dona els seus fruits molt a la llarga, però seria bo per al sector que la Generalitat fomentés la creació d'un sistema propi de reserves per al sector turístic català.

I, per acabar, el que també seria importantíssim, al nostre entendre, seria acabar amb el descontrol existent a l'oferta extra-hotelera. Sé que la Conselleria ha iniciat una actuació en aquest camp; sé també, i sap el nostre Grup, la dificultat de l'actuació. És per això que, en el que fa referència a aquest punt, demanaria als diputats d'aquesta Cambra, i especialment als del Grup de la majoria, que veiessin en aquest punt de la nostra moció no una crítica, sinó millor un suport o, fins i tot, un esperonament del nostre Grup per seguir, amb més decisió encara, que es pot, en la línia iniciada per l'executiu per legalitzar l'oferta extra-hotelera existent a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomé. Com que no s'han presentat esmenes a aquesta Moció, es passa directament a la intervenció dels grups, els que ho sol·licitin, per un temps de deu minuts. *(Pausa.)* Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, la problemaàtica en el sector turístic és ben complexa i ve de lluny —no totes les persones que tenen un pes específic dins la nostra societat opinen igual sobre la crisi turística: ja van sentir l'Honorable Conseller senyor Lluís Alegre negar rotundament la gravetat del problema.

El turisme és un dels sectors econòmics que durant dècades ha contribuït de forma notable i evident al desenvolupament de la nostra economia. En aquest sentit, qualsevol mínima desviació desfavorable hauria de fer obrir els ulls als que tenen responsabilitats, ja que la crisi turística, prou greu en ella mateixa, pot fer desballestar altres variants econòmiques. Continuar negant la crisi turística pot conduir-nos que aviat no hi haurà crisi turística: senzillament, s'haurà acabat el turisme —l'excés d'oferta a les zones de la platja, vostès saben que és d'un 10% en general i en alguns llocs fins al 20 o el 25%.

La baixa qualitat general dels serveis, l'increment de les competències, les comunicacions massa deficientes, com una oferta hotelera adreçada al turisme barat i de masses, la progressiva i no aturada degradació del medi i un llarg etcètera amb el qual s'ha de comptar després de deu anys de limitat autogovern ens han portat a una política sense empenta.

L'observació de les estadístiques més recents, referides als dos primers mesos de l'any, ens mostren que el creixement en l'arribada de turisme ha arribat a un punt d'inflexió el 1989 —amb un descens de visitants del Regne Unit en un 13,4%, de Suïssa en un 11%, de Suècia en un 6%, de Dinamarca en un 4,5%, de Bèlgica en un 4,3%, d'Itàlia en un 1,7%, dels Estats Units en un 6,7%—; mostren totes elles que el mal moment del

turisme no s'ha superat. A tot això hem d'afegir que les entrades per l'aeroport també han disminuït.

No amaguem el cap sota l'ala, fem un cop de timó. I no només al turisme costaner, sinó precisament impulsant aquell turisme alternatiu que pugui conèixer més profundament la nostra realitat nacional. En aquesta línia, pensem els diputats del CDS que va dirigida la Moció avui a debat, i anunciem als il·lustres que hi donarem el nostre suport votant favorablement.

Moltes gràcies, Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín i Toribio. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la interpellació que al seu dia féu l'Il·lustre Diputat del Grup Popular, el senyor Colomé, va evidenciar, com evidència avui la presentació d'aquesta Moció, que el va evidenciar, una radiografia, penso que molt clara, del que pateix en aquests moments el sector turístic a casa nostra. Un sector que tothom de fet qualifica, almenys des del 89 ençà, de sector en crisi.

D'altra banda, evidència, i també és un tema que ha sortit en diferents ocasions en aquesta Cambra, les poques eines que utilitza en el marc de les seves competències el Govern de la Generalitat per dur a terme una política decidida de reimpuls d'aquest sector. El Pressupost que acaba d'aprovar aquesta Cambra, i també diferents grups de l'oposició així ho hem manifestat de manera molt clara, és un pressupost que, malgrat que en alguna direcció general del Departament de Comerç i Turisme, doncs, augmenta fins a un 27% —concretament la Direcció General de Turisme—, però amb tot és un pressupost molt baix, molt pocs diners, molt pocs milions per al reimpuls o per a una política de reimpuls d'aquest sector en crisi.

Dit això, al nostre entendre, poc, en cas d'aprovar-se aquesta Moció, que ho desitgem, poc es podrà fer des del Govern de la Generalitat per incrementar, com diu la Moció, els seus ajuts a incentius a la modernització dels allotjaments turístics de Catalunya. I poc es podrà fer també —ho dic per una manca de pressupost purament i simplement, perquè s'ha dotat aquest Departament amb molt pocs recursos econòmics per a enguany—, poc es podrà fer per augmentar substancialment —com diu també molt bé la Moció— el nombre de centres de formació professional d'hostaleria; almenys augmentar sensiblement i qualitativament aquest nombre de centres. I, d'altra banda, les bones intencions de fomentar la creació d'un sistema propi a Catalunya de reserves, compatible amb els *tour operators*, o portar a terme, com diu el punt quatre, una acció decidida quant a la legalització i control de l'oferta extrahotelera existent a Catalunya, són punts importants, però que en definitiva, torno..., tornem a dir, poden ser només, en cas d'aprovar-se, bones intencions del Govern. Malgrat tot, amb tot, doncs, l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana considera positiva aquesta Moció i, per les intencions que indica, això fa que nosaltres votarem favorablement el text i aquesta voluntat.

Abans d'acabar, però, i havent anunciat el nostre suport a la Moció, només dos comentaris al que van ser les paraules del Conseller, el Molt Honorable Conseller en aquest cas encarregat del Departament on s'inclou Turisme, que va parlar d'ofertes complementàries als turistes, i va parlar també, en tot cas,

del concepte que els turistes tenen del nostre país quan vénen de fora, quan vénen dels seus països d'origen.

En parlar de l'oferta complementària ens deia que s'havia de fer un esforç, un gran esforç per a la construcció de golfs, esforç per a la construcció de ports esportius; esforç pel que fa que hi hagi un turisme de cultura, etcètera. Ens han preocupat aquests dos esforços, sobretot, i atenció a aquests esforços: a construir camps de golf i ports esportius. Ho dic perquè potser sí que fomentarem un determinat turisme, no tan popular, més de luxe, més d'elit, amb els camps de golf; però potser destrossarem una mica més el nostre país. Estan previstos una trentena de camps de golf en aquests moments a tot el país: jo parlo d'un a l'entorn de Santa Cristina, que en bona part ha interferit el parc natural de les Gavarres, d'una manera ben clara, i que hi ha hagut protestes dels sectors i protestes ecologistes en aquelles comarques. I el poso només com a exemple del que és un esforç, sembla ser, del Govern a incrementar una oferta al turisme, però per a un turisme, primer, molt d'elit i, segon, a costa del nostre territori. Atenció, doncs, a aquests esforços des del Govern i també a nivell dels ports esportius. M'abstinc de comentar, en tot cas, què ha passat en algunes..., en alguns dels punts de les ciutats del litoral en relació amb propostes de ports esportius.

I un altre dels temes que va comentar l'Honorable Conseller —i que hi volíem també fer un breu comentari— és en relació amb la imatge que els turistes tenen de casa nostra, i que la Moció no ho inclou, però jo em penso que a nivell de comentari convé fer-lo, i per això el fem. Ens deia el Conseller que fóra bo que els turistes analitzessin que, diguem-ne, vénen a Catalunya —i és molt bo que ho digués, això— perquè diu que el concepte —i, això, ho hem constatat tots plegats—, quan arriben els milions de turistes a casa nostra, vénen segons els seus paràmetres, a Espanya.

El que passa és que això ens mouria a una reflexió: fóra bo que els turistes analitzessin que existeix també Catalunya, ben segur que sí; però aquí ha d'haver-hi una obra d'informació i de pedagogia per part del Departament corresponent, i, aquesta obra d'informació, entenem que no es fa. S'hauria de fer amb els *tour operators* —ben segur que porten milions de persones al nostre país—, però també s'hauria de fer intentant —i això és una altra política, però que ens sembla absolutament complementària—..., aquí seria una excel·lent ocasió per tornar a pensar en aquelles delegacions, en aquest cas turístiques, a part de culturals, que la Generalitat hauria de tenir a tot Europa, sobretot a tots els països i a les grans ciutats i als grans centres d'on emanen els grans fluxos turístics cap a Catalunya.

Ens agradaria que els turistes descobrissin Catalunya, però no de la manera com deia el Conseller, en el sentit que ho veuen per la realitat de Catalunya, per la seva vinculació amb l'autopista, per la seva vinculació a través de l'artèria que comunica els vehicles del centre d'Europa amb Catalunya; valdria la pena, al nostre entendre, que els turistes coneguessin Catalunya no pas perquè passen a través de l'autopista pel nostre país, sinó perquè hi hagués aquesta política que ens sembla que complementària al que ha de ser —tornant a la Moció— una política de reimpuls real des del Govern del sector turístic.

Som escèptics quant a la possibilitat de compliment d'aquesta Moció en cas que s'aprovi. I ho diem bàsicament —ho torno a dir— perquè acabem d'aprovar un pressupost on el sector tu-

rístic..., els recursos per al sector turístic són, en definitiva, la xocolata del llo, i no més que això.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. El Grup Mixt vol intervenir? *(Pausa.)* Moltes gràcies; no intervé. El Grup d'Iniciativa per Catalunya? *(Pausa.)* El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: De l'escó estant, senyor President. Gràcies.

Gràcies, senyor Colomé, per la sensibilitat demostrada en l'anàlisi d'una crisi prèviament anunciada que podria arribar a ser catastròfica per una raó bàsica: hi ha una tendència a abaratir les distàncies i hi ha ofertes turístiques cada vegada més seductores, no lluny de casa nostra, a la mateixa Mediterrània.

El sector turístic és fonamental per a l'economia catalana; això, ho va dir vostè i crec que hi estem tots d'acord. Les noses provocades pel turisme són innegables, però un país pobre com el nostre no es pot permetre el luxe de renunciar al sector que pot salvar o que pot enfonsar tant la macroeconomia de l'Estat espanyol com moltes microeconomies catalanes.

Vaig tenir l'ocasió d'assistir a un debat que va tenir lloc el desembre passat a Mallorca sobre la modernització de l'oferta turística, no solament de les Illes, sinó del conjunt dels Països Catalans, i sobretot de l'oferta turística costanera: quedava molt clar que si no hi havia una acció decidida per remodelar el sector i per aclarir l'oferta seria molt perillós la competència, seria molt perillosa la competència cada vegada més sistemàtica que hi ha contra el turisme en aquests moments als Països Catalans.

Per totes aquestes raons, anunciem el nostre vot favorable a la Moció presentada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Socialista, per fixar posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President. De l'escó estant, si m'ho permet, per dir que el Grup Socialista votarem afirmativament els punts 1, 2 i 4 de la proposta d'aquesta Moció.

Ens abstindrem en el punt 3 per qüestions, diguem, de fe, eh? Creiem poc en la viabilitat d'aquesta mesura que es proposa, que seria d'altra banda interessant i que hi ha problemes reals de comercialització, però diguem que, sense tenir més clars alguns esquemes amb els quals la proposta entenem que s'hauria d'ampliar, provocarà que el nostre vot en aquest punt tercer sigui d'abstenció. I, per tant, senyor President, demano ja des d'aquest moment la votació separada.

Nosaltres aplaudim la iniciativa del Grup Popular en el sentit que ens trobem amb un sector que està en un moment realment delicat, difícil, molt conflictiu i complex, i que la iniciativa d'iniciar aquest debat, doncs, ens sembla oportuna per la sensatesa de la substanciació i de la mateixa Moció, perquè són punts que ens semblen interessants.

També hem de dir que ens semblen qüestions interessants i que tant de bo prosperessin, perquè entenem que són línies que s'haurien d'accentuar o endegar, però potser no exhaustives; és a dir, la nostra intenció —i l'anticipo des d'aquests moments— és que, aquest debat que s'ha endegat amb aquesta iniciativa, i que convé fer-lo en profunditat, la nostra intenció és d'aprofun-

dir-lo, perquè realment hi ha complexitats que em sembla que val la pena que aquest aprofundiment de cara als propers mesos sigui un debat que estableixi bases per a una nova política turística, que ens sembla que és el que cal.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gibert. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Neras.

La Sra. NERAS: Senyor President, senyores i senyors diputats... Senyor Colomé, vaig seguir amb molta atenció la interpellació formulada al Conseller de Comerç, Consum i Turisme, i també la seva intervenció d'avui, sobre les seves preocupacions envers les dificultats que travessa el sector turístic a Catalunya. Haig de manifestar-li que, com a persona vinculada al món del turisme, i com a persona que visc en una zona eminentment turística, a mi també em preocupa el futur del nostre turisme, encara que, malgrat tot, sóc, en certa manera —però amb molta prudència, si m'ho permeten—, una mica més optimista que vostè, senyor Colomé. I fins i tot potser també diria una mica més optimista que el senyor Gibert, que en la seva intervenció d'ahir en els Pressupostos, en el debat de Pressupostos, ens parlava de la «magnitud de la tragèdia». És evident que el sector travessa un moment crític —em sembla que, això, ho hem reconegut tots, i jo fins i tot diria que el mateix Conseller, senyor Riera, també ho va reconèixer—, però, veurà, donar tanta tragèdia, tant de catastrofisme..., jo em sembla que també cal posar-hi un petit punt d'optimisme.

En la seva interpellació, senyor Colomé, vostè ens parlava d'hotels que es tanquen, d'hotels que es malvenen, però és que jo també puc parlar-li d'hotels que obren les seves portes. Concretament, a la meua comarca, l'any passat es va obrir un hotel de cinc estrelles, un hotel que està donant un prestigi molt important en aquella zona. I en aquests moments dos hotels d'aquestes mateixes característiques estan en fase de construcció.

Per tant, reconvertir el tipus de turisme, ben segur que sí. I que aquesta reconversió comportarà problemes en un cert tipus d'establiments turístics, ben segur que sí. Entenc, per tant, que no hi hauria pitjor remei en un sector en crisi que, en lloc de trobar els camins per solucionar aquesta crisi, s'entres en la via de catastrofisme, que, com deia abans, no ens conduiria enlloc. Ens cal anar a accions concretes i positives per tal de pal·liar els problemes del nostre sector turístic i, en aquest sentit, crec que vostè, senyor Colomé, estarà d'acord amb mi, ja que el sentit de la seva Moció així ens ho demostra.

Entrant ja en els quatre punts de la Moció que avui ens ocupa, li haig de manifestar que el nostre Grup, entenent que tot el que vostè demana és positiu, i va en la línia que jo li apuntava al principi, malgrat això, penso que seria una incongruència del nostre Grup votar-ho a favor, atès que el Conseller, en la resposta a la seva interpellació, em sembla que va deixar clar que, totes aquestes accions, el Govern, ja les està fent.

Pel que fa al primer punt, tant vostè com el mateix Conseller varen estar d'acord en la necessitat de modernització i en la necessitat de la posada al dia dels nostres establiments turístics —em sembla que tots els grups de la Cambra han manifestat també aquesta mateixa voluntat. Però vostè ens demana que s'incrementin aquests ajuts. Acabem d'aprovar una partida en els Pressupostos —que també vostè n'ha fet esment, que en va fer esment també el senyor Coll Majó, ahir, en la seva interven-

ció— que duplica amb escreix la partida de l'any passat: potser la partida encara sigui insuficient, però em sembla que és un augment substancial i que posa en evidència la voluntat que hi ha, per part del Govern, d'ajudar a aquesta reconversió. Fins i tot, jo creia, senyor Colomé, que vostès hi estaven d'acord, perquè, repassant les esmenes dels Pressupostos, no vaig saber trobar cap esmena que incrementés aquesta partida.

Pel que fa al punt 2, que és el d'augmentar substancialment el nombre de centres de formació professional, en aquest punt també estem d'acord amb vostè, que per a la millora de la qualitat dels nostres serveis cal una bona formació professional. En aquest sentit, també s'han fet i s'estan fent accions importants: podria parlar-li de l'impuls que s'ha donat a l'Escola del Gremi de Restauració i Hostgalatge de Barcelona —vostè fins i tot en va felicitar el mateix Conseller—, podria parlar-li de l'Escola Oficial de Turisme de Catalunya —que, malgrat que no és de formació professional, penso que el que s'ha aconseguit és important, ja que s'han equiparat els estudis turístics a nivell universitari—, podria parlar-li de la posada al dia de l'Escola de Cambrils —que vostè ho coneix molt bé—, de la inversió important que s'ha fet a l'Escola de Sant Narcís, de Girona... Però encara s'està fent més: el Departament d'Ensenyament i els gremis estan a punt d'arribar a uns acords que permetran en certs sectors d'influència turística que determinades escoles de formació professional puguin impartir estudis d'hoteleria —un cas similar, ja en funcionament, el tenim a Calella de la costa.

Pel que fa al punt tercer, en principi jo diria que seria lògic que no fos l'Administració de la Generalitat qui creés un sistema de reserves propi: entenc que aquest és un tema que l'ha de resoldre el mateix sector —evidentment, si cal, amb el suport i l'ajut de la mateixa Generalitat. Però puc dir-li, també, que el Consorci de Promoció Turística de Catalunya —que, com molt bé sap, està representat pel sector, pels ens zonals, pels ajuntaments i per la mateixa Administració de la Generalitat—, en la seva darrera reunió, va aprovar la creació a cinc ciutats europees d'una oficina central de reserves que actuï com a eina de promoció, comercialització i informació.

I, finalment, pel que fa al punt quart i últim, tal com li va anunciar el mateix Conseller, recentment s'han aprovat els decrets que regulen els departaments turístics, que, evidentment, era un tema pendent. Això ha estat fet, i el Conseller li va anunciar que aquesta normativa serà la que permetrà incidir d'una manera enèrgica al Departament de Comerç, Consum i Turisme envers aquests tipus d'oferta extrahotelera. A més, senyor Colomé, no tan sols s'haurà reglamentat i començat a controlar un sector de la nostra oferta turística —que reconec, igual com vostè, que era important i necessari fer-ho—, sinó que, a més, a través de l'aprovació de la Llei de Disciplina de Mercat i Defensa dels Consumidors, també hem obert les vies al mateix turista perquè, en tant que consumidor, pugui exercir els seus drets i, per tant, la defensa dels seus interessos —aquest era un tema que sempre havia preocupat molt el Diputat senyor Gibert.

Senyor Colom: vostè ens ha parlat de la por que li fa aquesta oferta complementària, de la por que pugui destruir el nostre paisatge, però, jo, el que sí que puc dir-li és que, si volem un turisme de qualitat, cal que ens plantejem aquest tema. I penso que podrem parlar-ne a bastament en la propera compareixença que farà el Conseller de Comerç, Consum i Turisme en la Co-

missió que celebrarem el proper dijous i, per tant, malgrat que és un tema que surt de la Moció, crec que en podrem parlar a bastament, perquè caldrà que tots plegats ens definim: si realment volem un turisme de qualitat, cal una oferta complementària de qualitat.

Voldria, per acabar —i li ho dic amb tota cordialitat, senyor Colomé—, que les argumentacions que he aportat el convencin i li fessin retirar la seva Moció. Però em temo que, després de sentir les argumentacions dels altres grups, no ho aconseguiré. Per tant, gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Neras. Passem seguidament a la votació. *(L'I. Sr. Gibert demana per parlar.)* Votació separada del punt 3?

El Sr. GIBERT: No, per contradiccions, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Digni.

El Sr. GIBERT: Hi ha una qüestió que m'agradaria molt aclarir. És a dir, se m'ha atribuït que, quan vaig parlar ahir —i és veritat que en vaig parlar— de la «magnitud de la tragèdia», se m'ha atribuït que ho feia en funció de la magnitud de la tragèdia de la crisi turística, cosa que no és exacta, perquè no voldria ser catastrofista: vaig parlar de la magnitud de la tragèdia en relació amb la magnitud dels pressupostos.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El turisme queda tranquil.

Votem tots els punts de la Moció, exceptuant el punt 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests tres punts de la Moció han quedat rebutjats per 21 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Es vota a continuació el tercer punt de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest tercer punt ha quedat rebutjat per 9 vots a favor, 48 en contra i 12 abstencions.

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els treballadors estrangers a Catalunya, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Treballadors Estrangers a Catalunya

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, vam plantejar una interpellació sobre un fet tan important com difícil d'avaluar, la situació dels treballadors estrangers a Catalunya, i, per presentar-la, ens basàvem en estudis emesos per entitats que gaudien d'un prestigi i d'una equanimitat moral inqüestionable i que havien exposat públicament les dades sobre la situació dels treballadors estrangers al conjunt de la societat catalana.

Arran de la presentació de la interpellació, ens van arribar noves dades, que confirmaven que es tracta d'un problema difícil d'avaluar, però d'una importància creixent, i que comença a ser conflictiu a diferents punts de Catalunya. És a dir que, en tot

cas, es tracta d'una problemàtica que no és una problemàtica a punt de cloure's, sinó que més aviat —i aquesta és la sensació— anirà creixent. És una problemàtica, a més, que no és única de Catalunya, no és una problemàtica especialment catalana: és una problemàtica de tots els països de la Comunitat Econòmica Europea. Per raons molt bàsiques: hi ha una demografia de signe totalment diferent a l'Europa comunitària i a àrees del món molt properes a Europa —mediterrànies, també—, com ara el Magreb, i, en aquests moments, la possibilitat d'arribar a l'any 2000 amb una població al Magreb de 150 milions d'habitants, amb una escassa capacitat d'ocupació des del punt de vista laboral, davant d'una Europa cada vegada més envellida, planteja, evidentment, una atracció que, per més barres que tractem de posar-hi, o que tractin de posar-hi els governs, no seran d'eficàcia garantida.

En la presentació de la interpellació, insistíem en una problemàtica ja esbossada pels Diputats Joan Oliart i Joan Saura ara fa un any. Dèiem també que al llarg d'aquest any hi ha hagut molts esdeveniments que confirmen la importància de la temàtica. No cal ni que els digui que aquests darrers dies ha tornat a ser notícia a la premsa aquesta problemàtica. Aquesta setmana passada he pogut viure en directe els comentaris fets a les eleccions italianes, i la importància que es donava a l'increment de certs partits, amb uns missatges ben poc afalagadors per a nosaltres, que som gent de partit, com les Lligues Italianes, i com sabien jugar la problemàtica dels treballadors estrangers a Itàlia com a argument electoral difícilment compatible amb proposicions de partits polítics parlamentaris, acostumats en tot cas a fer, des de posicions diferents, un altre tractament dels temes.

Aquesta problemàtica dels treballadors estrangers té un vessant laboral, té un vessant social, té un vessant polític i té un vessant cultural, perquè existeix una connexió directa entre l'estatut laboral dels treballadors i els seus drets polítics: una persona pot viure en un país si acredita que hi treballa, i pot treballar-hi si políticament pertany... o té unes connexions legals reconegudes en aquest país. Per tant, aquesta situació empeny molts treballadors estrangers a viure en la illegalitat sistemàtica, raó per la qual ens trobem que hi ha problemàtiques de tipus social, assistencial, en un sector —ho repeteixo— difícil d'avaluar, difícil de conèixer i sense cap mena de representació, ni política ni sindical, malgrat els esforços que darrerament han fet les centrals sindicals majoritàries a Catalunya per tenir també la representació d'aquests treballadors —ho repeteixo: sense drets polítics al nostre país i amb drets laborals mínims.

Tot això porta al creixement d'una bossa de població a Catalunya que molt sovint no gaudeix dels drets humans fonamentals, que es troba en situacions d'habitatge, de treball, i en situacions d'indefensió —en el cas, per exemple, de les detencions a les presons i a les comissaries—, que la porta —ho repeteixo— a situacions profundament humiliants i preocupants.

En aquest sentit, la Moció que nosaltres hem presentat subsegüent a la interpellació no planteja temes bàsics, com és el de la revisió de la Llei d'estrangeria i del seu Reglament posterior, perquè sabem que aquesta iniciativa correspon a un altre parlament, i és justament a través d'un altre parlament que el nostre Grup l'ha presentada. Sí que presentem mesures que permetin al Parlament, al Govern de Catalunya i a la societat catalana tenir elements concrets per avaluar la problemàtica dels treballa-

dors estrangers a Catalunya i per, justament a partir d'aquesta avaluació, poder endegar mesures, ni que sigui assistencials.

La nostra Moció té quatre punts. El primer planteja «publicar amb periodicitat semestral les estimacions del Govern de la Generalitat» —ja diem «les estimacions del Govern de la Generalitat» perquè sabem que no hi ha dades absolutament fiables enregistrades com a tals; per tant, «les estimacions del Govern de la Generalitat»— «pel que fa a la situació, al nombre, a la localització i a la situació legal dels treballadors estrangers a Catalunya».

Un segon punt planteja «crear, amb la col·laboració de les corporacions locals, una xarxa coordinada de centres d'acolliment i d'oficines d'informació, d'orientació i d'assessorament per als treballadors estrangers a Catalunya». És a dir, ens sembla que un dret fonamental és el de ser acollit i el de ser orientat; això no predetermina cap mena d'actuació, sinó senzillament el dret elemental a l'acollida.

El tercer punt, «a realitzar, en col·laboració amb el Departament d'Ensenyament i amb els mitjans de comunicació de titularitat pública, una campanya de sensibilització sobre els drets socials i polítics dels treballadors estrangers a Catalunya». És, aquest tercer punt, un punt que recull una resolució del Parlament europeu que demana que els governs realitzin campanyes, a través de les escoles i a través dels mitjans de comunicació de titularitat pública, de sensibilització sobre els drets socials i polítics dels treballadors estrangers al seu país.

I un darrer i quart punt, que és «posar en marxa, a partir de l'1 de gener del 91 i amb càrrec al Pressupost del 91, un programa d'inserció social i cultural dels treballadors estrangers a Catalunya».

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Hi han presentat esmenes el Grup parlamentari de Convergència i Unió i el Socialista.

En primer lloc, correspon al Grup parlamentari de Convergència i Unió. Intervé la senyora..., la Il·lustre Diputada senyora Servitje.

La Sra. SERVITJE: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'esmena que, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, presento a l'aprovació d'aquesta Cambra va en el mateix sentit que l'Honorable Conseller de Treball va assumir en la resposta a la interpellació que ha donat pas a aquesta Moció.

El Conseller i el Diputat interpellant van estar en la necessitat de conèixer, amb la màxima fiabilitat possible, la situació dels treballadors estrangers, per tal de poder actuar buscant solucions a les problemàtiques plantejades en tot allò en què el Govern té capacitat d'intervenció. L'esmena insta el Govern de la Generalitat a continuar incrementant els estudis per assolir aquest coneixement i anar-lo actualitzant. Diem «continuar» perquè, en la resposta de l'Honorable Conseller Farreras, ja va quedar de manifest que el Govern fa temps que actua en aquest camp, estudiant i aportant solucions que estiguin al seu abast.

Puc enumerar, per exemple, l'estudi que ha fet el Departament de Benestar Social sobre les minories ètniques a Catalunya i les col·laboracions i contactes que aquest mateix Departament té amb entitats que actuen en el camp de la defensa dels drets bàsics dels estrangers, com són SOS Racisme, Comissió Diocesana per a la Immigració, Centre d'Estudis Africans, As-

sociació Afro-catalana, l'Associació ..., la Fundació Paulino Torras... Tot just la setmana passada va col·laborar en la Trobada sobre Recerca i Educació Intercultural que va organitzar ERAIN sota els auspicis de la Comissió Europea i amb el suport de la Universitat de Barcelona i de la Universitat Autònoma... I així podríem anar fent una relació exhaustiva.

Les conclusions de tots aquests estudis, trobades, seminaris i treballs van donant una idea de realitat d'aquesta situació. Per tot això, també ens sembla més idoni no fixar cap termini per a la publicació d'aquestes estimacions a què ens menaran, a què ens conduiran tots aquests treballs, sinó que pensem que és millor donar-los a conèixer conforme es vagin obtenint. És en aquest sentit que presentem aquesta esmena de modificació al punt primer de la Moció, i que esperem que vostè ens l'accepti, senyor Riera.

També per un altre motiu que exposaré a continuació: durant la discussió de la interpellació, vostè va convenir amb el senyor Conseller la dificultat que suposa conèixer la situació exacta dels treballadors estrangers, donat que un gran nombre d'ells estan en situació d'il·legalitat, i, evidentment, les parts implicades no tenen cap interès ni donen cap facilitat per donar a conèixer la seva situació, a causa de les conseqüències que els podria reportar. Pensi en les conseqüències legals que tindria la publicació sistemàtica del nombre i localització dels treballadors clandestins, tal com demana el primer punt de la Moció —es refereix a tots els treballadors estrangers—; això suposaria una sanció a la part contractant i un empresonament o un internament i expulsió del treballador. Penso que no va en la línia ni en el sentit que va motivar aquesta Moció.

I és per tot això que nosaltres hem presentat aquesta esmena, i confiem que ens sigui acceptada.

Referent als altres punts de la Moció, hem de manifestar també el nostre desacord, i per diferents motius. Nosaltres no considerem necessari crear una xarxa de centres d'acollida i oficines d'informació nova en col·laboració amb els ajuntaments, pel fet que això seria, ens sembla, duplicar esforços. El Govern ja té uns centres d'informació, orientació i assessorament, que són les oficines de benestar social; els seus serveis van dirigits a tothom que ho necessita, senyor Riera, i, per tant, també hi ha col·lectius de treballadors estrangers —la prova és que molts d'ells ja les utilitzen per tal que els ajudin a gestionar i tramitar la documentació. És cert que hi ha indrets a Catalunya on encara no hi ha a prop una oficina, però enguany, en els Pressupostos que tot just vam aprovar ahir, hi ha inclosa una partida per a l'ampliació d'aquesta xarxa: l'objectiu és una oficina a cada cap de comarca.

Pel que fa al punt 3 de la Moció, el Govern és conscient de la necessitat de sensibilitzar la comunitat sobre el fet de la immigració estrangera. Amb aquest objectiu va encetar unes campanyes i en té en projecte d'altres. El Departament d'Ensenyament fa temps va posar en marxa unes actuacions per tal de donar a conèixer els drets i llibertats de totes les persones i el respecte a la diferència; entre elles, una especial atenció als llibres de text, perquè es reflecteixi bé la no-discriminació, i la campanya sobre la Declaració dels Drets Humans.

Des de la Direcció General d'Acció Cívica també hi ha prevista una campanya per tal de sensibilitzar i conscienciar la societat sobre els drets socials i polítics dels treballadors estrangers, i també sobre el que són i poden aportar, no només com a

element laboral, sinó també com a portadors d'una altra cultura que pot venir a enriquir la nostra.

I, quant a l'últim punt de la Moció, tampoc hi estem d'acord. Pensem que no cal que el Govern esperi l'any 91 i l'aprovació del corresponent Pressupost per posar en marxa un programa d'inserció social, cultural i educatiu per a treballadors estrangers a Catalunya, quan hi ha moltes actuacions que el Govern ja està realitzant en aquest sentit i amb aquest mateix objectiu —actuacions en el camp de l'ensenyament, de la cultura, de la sanitat, del benestar social—, tal com el mateix Conseller va manifestar en la seva resposta a la interpellació i diputats del meu Grup han deixat palès en altres intervencions sobre temàtiques semblants que vam fer l'any passat i a què vostè també s'ha referit —no ho enumeraré per no fer-me repetitiva: també li he de dir que seria inconscient dir que, amb aquestes actuacions, tenim tot el problema resolt. Aquest, queda molt camí per recórrer, però em sembla que no es pot instar el Govern a posar en marxa, i d'aquí a set mesos, un programa d'actuacions, quan ja està treballant-hi —tal com ha quedat demostrat— i hi treballa.

Aquestes actuacions són mesures que tenim al nostre abast, que són competència del Govern de la Generalitat, per paliar una situació que, al nostre entendre, ve donada principalment per la Llei dita «d'estrangeria» i la seva aplicació —vostè també s'hi va referir. Aquesta Llei diferencia clarament les situacions de legalitat de les il·legals: les primeres, amb algunes excepcions que no fan al cas, asseguren la plenitud de drets als estrangers, però el problema ens ve amb els treballadors il·legals; aquests, per l'aplicació de la Llei, es troben en la situació de greu i absoluta vulnerabilitat, que es va perpetuant, ja que hi ha uns obstacles administratius que impossibiliten en la pràctica poder regular la seva situació, i es veuen abocats a la marginació. És a dir, la situació laboral de la majoria d'aquest col·lectiu és el reflex del marc legislatiu i la seva ambigüitat. Això provoca l'economia submergida com a única possibilitat d'accés a un treball, l'explotació en alguns casos, perquè la indefensió dels treballadors és extrema davant d'un empresari sense escrúpols, la poca formació i la impossibilitat d'obtenir-la —en la pràctica, la formació professional els resulta inaccessible; no poden accedir, per exemple, als cursos de l'INEM. I, per tot això, es veuen abocats a una gran marginació, per a l'accés a l'habitatge, per a la sanitat, per a les prestacions socials...

Resoldre tota aquesta problemàtica no és competència del Govern de la Generalitat —el tema de la Llei d'estrangeria—, d'aquest Parlament —com vostè ha dit molt bé fa uns moments. Però que no en depengui directament no vol dir que vulgui, el Govern, o hagi, d'inhibir-se'n. Aquesta Cambra, l'abril de l'any passat, va aprovar una moció en la qual deixàvem constància de la insuficiència de resultats en l'aplicació de la Llei Orgànica 7/85, dita «d'estrangeria». Nosaltres pensem que, quan una llei no dona resposta als problemes que la societat té plantejats, es fa necessari corregir-la, i potser és en aquesta direcció cap on hauríem d'encaminar els nostres esforços. Sembla que vostè ens ha anunciat ara que el seu Grup representant a l'Estat espanyol, doncs, ja ho havia presentat.

Nosaltres creiem que una modificació que permetés la regularització de la població estrangera que viu en el nostre país, alguns d'ells des de fa molts anys, i la regulació d'entrada i estada dels nous immigrants, amb criteris racionals, com demana

de treballs, situacions econòmiques, faria factible que, aquest problema, l'anéssim resolent. Si no, es pot donar la paradoxa —que s'hi dona—, que hi hagi grups de persones que fa anys que conviuen entre nosaltres, que estan integrats en la nostra societat, que parlen la nostra llengua, coneixen la nostra cultura, han assumit part dels nostres costums i sistemes de vida, però que no gaudeixen dels mínims drets essencials com a persones: el dret a residir i viure en un lloc determinat, l'accés al món del treball en situació de normalitat legal, el dret a les prestacions socials, el dret a tenir possibilitat de rebre formació, etcètera.

Nosaltres creiem que la modificació de la Llei no resoldrà tota la problemàtica de marginació que pateix aquest col·lectiu, però sí que estaran vostès d'acord amb mi que suprimirà una de les causes principals que provoca aquesta situació, tal com diu l'Informe del Síndic de Greuges que ens va presentar enguany en aquesta Cambra, i també hi coincideixen les conclusions d'alguns treballs realitzats fins ara, als quals podríem afegir l'Informe que el Consell d'Europa va aprovar la setmana passada sobre els treballadors estrangers a l'Estat espanyol.

Pensem que aquest és el camí, i que si tots treballem en aquesta línia hi haurà més possibilitats de solucionar aquest problema que aboca a la marginació un col·lectiu de persones, fent que es puguin integrar amb tots els drets i deures a la nostra comunitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Servitje. Pel Grup parlamentari Socialista i per defensar les seves esmenes, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. És positiu, senyores i senyors diputats, que tornem aquí, en aquest Parlament, amb aquesta qüestió, que en tornem a parlar. I és bo també que la iniciativa hagi sortit d'un diputat diferent dels que van iniciar el debat l'any passat. Per aquest doble motiu, senyores i senyors diputats, vagi per endavant el nostre doble reconeixement al Diputat senyor Ignasi Riera.

Davant de les grans qüestions, sobretot d'aquelles que encara no són sentides com a tals pel conjunt de la societat, però que totes les previsions anuncien que seran els grans reptes de l'immediat demà, davant d'aquestes qüestions —ho repeteixo—, es poden adoptar dues actituds bàsiques: la primera, ignorar la situació, és a dir, practicar la política de l'estruc, la coneguda política de l'estruc, la qual, pel que jo he vist, després de les manifestacions que ens ha fet la portaveu del Grup de Convergència i Unió, doncs, és la política que ara pensen continuar practicant, i, l'altra, afrontar la realitat i preveure la seva evolució adoptant aquelles mesures que n'evitin les conseqüències negatives. Estic convençut que individualment totes les senyores i els senyors diputats convindran amb mi que des de la responsabilitat política sols ens és permisible la segona opció.

La Moció que presenta el senyor Ignasi Riera va per aquest camí, atén les necessitats actuals del col·lectiu de treballadors estrangers, però també actua per tal de corregir i evitar els efectes no desitjables que l'emigració estrangera podria produir a la nostra societat. Efectes no desitjables que són visibles en altres societats del nostre entorn geogràfic, i que poden resumir-se en els següents grans problemes: primer, la formació d'àmplies minories desarrelades condemnades a viure en guetos socials i culturals, en condicions de vida quasi miserables i objecte d'ex-

plotació econòmica; segon, el sorgiment d'un sentiment de rebuig generalitzat en el si de la societat autòctona contra els treballadors estrangers, que és ferment i hort de cultiu de les actituds racistes i xenòfobes, i, tercer, la utilització política d'aquests sentiments primaris per polítics i moviments antide-mocràtics i demagògics.

Sortosament, aquesta situació encara no és la nostra. Som a temps de prendre les mesures per evitar que es reproduixin a Catalunya. Com? Senyores i senyors diputats, la política apropiada, al meu entendre, ha d'anar en dues direccions —i s'ha de dir clarament, amb honestat i també amb valentia—, és una política que en podríem dir ambivalent: per uns..., per un camí d'impedir l'emigració clandestina, i, segon camí, integrar socialment els residents. És conegut que les nostres competències no ens permeten actuar eficaçment en la primera direcció —fins i tot diria que ja no són ni competències plenes de l'Administració central, perquè les lleis d'estrangeria, en aquest moment, s'han ja de concertar de cara al 1992 amb la Comunitat Europea, és a dir que ja són competències extranacionals per convertir-se en competències comunitàries, i la solució s'ha d'anar a buscar a aquest nivell—, però sí que ens permeten operar resolutivament, les nostres competències, en la segona, creant les condicions més favorables per facilitar la integració d'aquests estrangers a la nostra comunitat.

El text que presenta el senyor Riera proposa unes accions concretes que entren de ple en les competències de la Generalitat —malgrat que es vulgui dir que no en una intervenció anterior—, que estan al nostre abast pressupostari, que són les mínimes que se'ns poden exigir i que, si més no, són d'estricta sentit comú, de pura prudència política.

El Grup Socialista ha presentat esmenes a aquest text, totes elles d'addició, que van en la mateixa direcció que suggereix el senyor Riera, i que nosaltres esperem, per aquesta circumstància, que el Grup proponent no tindrà inconvenient a incorporar, ben entès, però, no obstant, que, tant si les esmenes són acceptades com si no, nosaltres donarem suport a la Moció presentada pel senyor Riera.

La primera de les nostres esmenes demana que el Consell Executiu presenti anualment un informe de valoració de la situació pel que fa a la integració d'aquests col·lectius.

La segona, que es doni suport a les organitzacions ciutadanes que lluiten activament contra el racisme i la xenofòbia i a favor de la integració social —n'hi ha ja moltes, a Catalunya, i en sorgiran de noves: cal ajudar-les; estan fent una gran tasca.

La tercera, que s'organitzin programes de formació especial per a aquells funcionaris que tinguin a veure amb el problema: es necessita, per part d'aquests funcionaris, una sensibilitat especial; per tant, cal que siguin especialment formats.

La quarta, instar el Consell Executiu perquè vetlli en el marc de les seves competències per tal de garantir que les condicions laborals, sanitàries i d'habitatge dels treballadors estrangers compleixin la normativa vigent... Senyores i senyors diputats, estic parlant de problemes de casa nostra, no estic parlant de problemes extraterrestres: no fa gaire, a Pineda hi ha hagut un cas d'aquest tipus —en una pensió malvivien una quantitat enorme de treballadors estrangers, de raça negra—, i, naturalment, aquest és un cas que ha emergit, però darrere de tot això n'hi ha molts més, moltíssims més.

Senyores i senyors diputats, no demanem res d'insòlit: la

majoria d'aquests punts tenen la seva correspondència en resolucions i recomanacions al Parlament Europeu. Que no es pugui dir mai, senyores i senyors diputats, que aquest Parlament i els seus membres no van saber preveure els esdeveniments. Una perillosa onada d'intolerància i de racisme s'aixeca a unes contrades europees; prenguem ara les mesures per tal d'evitar-ne demà cruiximents dolorosos a la nostra societat.

Fins ara, senyors i senyores diputats, he apel·lat a arguments que fan referència exclusivament a la prudència política, prudència que se'ns ha d'exigir a tots nosaltres com a dipositaris que som de la confiança del poble de Catalunya, però, per acabar, em permetran que faci, també, una crida a les nostres consciències, perquè, senyores i senyors diputats, atendre les necessitats dels treballadors estrangers és també, i sobretot, un cas de consciència. Recordem que, a tots aquells que han perdut el seu cel natal, no els guia més que l'esperança, i l'esperança, senyores i senyors diputats, és el fons del cel de tots els homes i dones.

Senyores i senyors diputats, amb la retòrica —ja ho vaig dir ahir—, no n'hi ha prou: és temps d'actuar. Per això els demano el seu vot per a la Moció presentada pel senyor Riera.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social votarà a favor de tots els punts de la Moció subsegüent a la interpellació sobre la situació dels treballadors estrangers a Catalunya, ja que compartim tant la preocupació per aquests col·lectius com les mesures correctores proposades pels companys que l'han presentat.

Per copsar la gravetat de marginació, pobresa i explotació, ja que la majoria de treballadors estrangers treballen en economia submergida, sense cap tipus d'emparament ni per la legislació laboral ni per la Seguretat Social, només hem de mirar al nostre voltant. Abans-d'ahir —ho ha comentat l'Illustre Diputat senyor Oliart, que m'ha precedit en l'ús de la paraula— va ser denunciat un hostal a Pineda, on quaranta persones, immigrants africans, vivien en cent metres quadrats, sense cap mena de condició higiènica sanitària, en unes condicions deplorables i inhumanes. És necessari, doncs, perquè només es poden resoldre aquests problemes que es coneixen, publicar semestralment estimacions respecte al nombre, localització i situació legal dels treballadors estrangers a casa nostra.

Si volem acabar amb situacions com la que hem esmentat anteriorment, cal no tan sols endegar campanyes informatives per als treballadors estrangers a Catalunya sobre els seus drets i els mecanismes que tenen per fer-los efectius, sinó també endegar totes les actuacions necessàries per tal de donar acollida a aquells que en tinguin necessitat, fixant-nos el compromís polític —i això no és una qüestió de competències; això, senyors diputats, senyores diputades, és una qüestió de solidaritat i de respecte als drets humans—, fixant-nos —deia— com a objectiu la inserció social i cultural dels treballadors estrangers a Catalunya.

Votarem, doncs, davant l'oportunitat i contingut de la Mo-

ció, a favor de tots quatre punts.

Moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín i Toribio, moltes gràcies. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana a Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, dir d'entrada que expressem el nostre suport ben clar i ben absolut a aquesta Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Estem d'acord amb el contingut de la interpellació feta al seu moment per l'Illustre Diputat senyor Riera, en tant que denuncia, d'una manera ben precisa, que Catalunya no és, no resta pas al marge d'aquesta onada que hi ha a Europa d'unes situacions si més no greus, i a vegades dramàtiques, de molts milers d'emigrants, al seu moment, ciutadans avui d'aquest nostre país.

La presència d'enormes comunitats ètniques diverses, de les comunitats autòctones a tots els estats de la Comunitat Europea, una sensibilitat realment molt limitada en el conjunt d'Europa per les conseqüències de les grans migracions provocades, o que hi ha hagut en els darrers temps, tot això genera conflictes, potser no a Catalunya encara, o pocs a Catalunya, però n'hi ha, focus concrets de conflicte, focus de greus discriminacions i algun focus alarmant, si més no, que havia estat denunciat anteriorment en aquesta Cambra, d'actituds fins i tot racistes en el nostre país. No hem de ser alarmistes en aquest tema: hi hem de posar mesures. Jo recordo, ara en aquests moments, moltes intervencions, i també intervencions de la majoria, de la majoria que donen suport al Govern, en el sentit que cal trobar mesures que previnguin a Catalunya aquesta situació.

Jo crec que la Moció que avui ens presenta l'Illustre Diputat senyor Riera expressa una sèrie d'aquestes mesures: algunes han estat incorporades o es volen incorporar des d'esmenes per part d'algun grup de l'oposició, n'hi podríem haver incorporat d'altres nosaltres... Però, en síntesi, aquestes quatre mesures, aquests quatre punts de la Moció, entenem que representarien dotar d'una certa prioritat d'acció de govern en aquests moments a una política o un impuls de justícia en relació amb les minories ètniques que viuen a Catalunya. Al seu moment es va fer, fins i tot, una convenció d'aquestes minories ètniques presents a Catalunya, la va organitzar una entitat, el Centre Internacional Escarré, ja fa uns anys, i des d'aleshores fins ara hi ha hagut altres trobades. Jo mateix, com altres diputats, hem assistit en assemblees de treballadors estrangers, i hem estat presents en moments que aquests han expressat les seves reivindicacions.

Jo voldria dir a la Il·lustre Diputada de la majoria que ha exposat que s'estan fent o s'estan prenent una sèrie de mesures, en aquest sentit, que són mesures que segur que són positives, i que els contactes hi són, amb SOS Racisme o amb Caritas o amb altres associacions. Vull dir que el Govern en aquest aspecte ha llançat una sèrie de ponts, i això és d'agrair, és de felicitar, però jo he constatat que no n'hi ha prou, nosaltres hem constatat que no n'hi ha prou. Aquests treballadors estrangers en assemblees diverses afirmen que no n'hi ha prou i demanen una altra sèrie de mesures. Són aquestes mesures, al nostre entendre, que avui es presenten en aquesta Moció i que, recollides pel Govern, segur que complementarien l'acció que en aquests moments no dubtem que s'està fent, i em consta que hi ha un

esforç en aquest sentit.

Ho torno a repetir: a Catalunya crec que hi hauria d'haver aquests centres d'acollida, aquests centres d'assessorament, aquests centres d'informació; no hi són, o almenys són molt inestables. A Catalunya, al nostre entendre, s'haurien de buscar possibilitats que a hores d'ara són nul·les, d'inserció social de molts d'aquests col·lectius, de milers..., són més d'un centenar de milers, vora dos-cents mil, segons diferents xifres, els qui, de manera genèricament il·legal, quasi tots il·legal, viuen a Catalunya, i, bé, d'alguna manera o altra, han de buscar una sortida en el nostre propi país.

La Moció, doncs, que avui es presenta dotaria el Govern, al nostre entendre, d'uns instruments per fer una política de prevenció i de justícia. I al mateix temps dues qüestions essencials —i amb això acabo—: aquesta Moció, crec que faria de Catalunya..., almenys prepararia el terreny perquè a Catalunya, en aquest marc europeu que estem treballant tots plegats, fos un país avançat en justícia social, fos un país abanderat del que entenem que hauria de ser l'Europa futura, l'Europa plurinacional, pluriètnica, de la tolerància. No serveix potser de res, però jo suposo que tots tenim consciència que les migracions del sud cap al nord no han fet més que començar, senyores i senyors diputats, i que les properes dècades aquestes enormes comunitats, aquestes enormes bosses de ciutadans que vénen, que fugen de la pobresa, d'una pobresa que, alertat per l'Organització de Nacions Unides, augmenta i sense remei, a curt termini, a tot el món, i que, per tant, Catalunya, com a país de pas, tornarà a tenir milers i milers i milers de ciutadans que ens vindran de diferents poblacions, de diferents pobles i nacions, d'Àfrica, d'Àsia i d'Amèrica, i, o bé posem..., o bé hi ha una acció decidida del Govern, d'acolliment, d'infraestructures, d'informació, d'assessorament i d'incardinació social, per fer aquesta Europa que diem de la plurinacionalitat i de la tolerància, o bé difícilment, em penso, podrem posar mesures per a aquest futur que, almenys des del nostre país, també tenim la responsabilitat a Europa de construir.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup Mixt, pot intervenir l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, amb molta brevetat, informar del nostre vot favorable a la Moció presentada per l'Il·lustre Diputat Ignasi Riera. Jo crec, perquè ha aconseguit, al marge d'ideologies i de posicions polítiques, expressar propostes concretes que poden anar en la direcció de resoldre la situació concreta que, en aquests moments, estan tenint diversos col·lectius de persones vingudes de fora de Catalunya al nostre país. Però, a més, perquè crec que aquestes mesures concretes poden significar un element concret de la responsabilitat que, als països desenvolupats, estem tenint respecte a la pobresa que en aquests moments estan tenint en el mal anomenat «Tercer Món».

I és en funció d'aquestes dues idees —primer, perquè les propostes concretes van en la direcció de resoldre els problemes i, segon, perquè aquestes mesures concretes tindran la capacitat de sensibilitzar el conjunt de la població de la nostra responsabilitat de l'existència d'aquesta misèria en el conjunt de poblacions i de nacions del Tercer Món, que està fent necessària la

immigració a països com és Catalunya o com és l'Estat espanyol—, és en funció d'aquestes dues idees que votarem favorablement la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. El Grup Popular vol intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, Molt Honorable President. Senyories, l'Il·lustre Diputat senyor Riera sap i li consta que, generalment, trobo encertades una part important de les seves iniciatives parlamentàries, i que valoro amb simpatia i molt positivament el seu intens treball en aquesta Cambra. Però permeti'm que en aquesta ocasió entengui que, la Moció que avui ens presenta, subsegüent a la seva interpellació del proppassat Ple del 4 d'abril d'enguany, sobre els treballadors estrangers a Catalunya, la qualifiqui d'una eina de doble tall, d'una arma que li pot sortir el tret per la culata. I penso que això pot ser així perquè potser, a sa senyoria, li fugen les diferents conseqüències legals i administratives que l'aprovació d'una part important de la seva Moció podria tenir en relació amb els treballadors estrangers que es troben en situació il·legal al nostre país, conseqüències a què més endavant faré esment.

Com a qüestió prèvia, deixi'm dir-li, Il·lustre Diputat, que la Llei Orgànica 7 del 1985, de l'1 de juliol, que regula els drets i les llibertats dels estrangers a Espanya, el Reial Decret 1119/86, del 26 de maig, pel qual s'aprova el reglament d'execució de l'esmentada Llei, el Reial Decret 1099/86, del 26 de maig, en relació amb l'entrada, permanència i treball a Espanya dels ciutadans dels estats membres de les Comunitats Europees, i un nombre important de circulars de règim intern del Ministeri, es dirigeixen principalment a garantir la regularitat de la presència dels estrangers a Espanya, i ordenen el procés d'entrada, permanència, treball i establiment, tota vegada que l'esmentada regularitat constitueix la base essencial que permet l'exercici normal, per part dels estrangers, dels drets i les llibertats que tenen reconeguts per imperatiu constitucional.

I deixi'm dir-li també que els temes..., en les matèries que acabo d'exposar, es troben interrelacionades competències de les diferents administracions públiques no transferides, ja que són bàsiques, primordials, les que tenen assignades el Ministeri de l'Interior, el Ministeri d'Afers Estrangers, el Ministeri de Treball i Seguretat Social, competències que se centren, respectivament, en l'expedició i el tractament dels visats d'entrada, permisos de residència i permisos de treball.

Tot el que he exposat fa que, per un costat, el Grup parlamentari Popular i el Diputat que els parla entenguin —com l'Il·lustre Diputat senyor Riera va reconèixer en la seva interpellació precedent— que el Consell Executiu, el Govern de la Generalitat de Catalunya, està mancat de competències frontals en matèria d'estrangers, la qual cosa ens condueix, inevitablement, a considerar, com a mínim en una part important, fins i tot inviable, la Moció que hom debat.

Per un altre costat, i reprenent el fil de l'enunciat del principi de la meua intervenció, he de dir-li, ben volgut Diputat senyor Riera, amb la màxima cordialitat, que penso que, amb la seva Moció, se li escapen les perilloses conseqüències que, per als treballadors estrangers residents a Catalunya en situació absolutament il·legal —que són molts, com sa senyoria sap—, comportaria l'aprovació per part d'aquesta Cambra d'alguns punts de la seva Moció. Miri vostè, publicar per part de la Generalitat

el nombre, la localització i la situació legal —ho repeteixo, la situació legal— dels treballadors estrangers a Catalunya amb la periodicitat que demana, comportaria, per part del Ministeri de Justícia, del Ministeri de Treball i del Ministeri de l'Interior, l'obligació de donar compte d'ofici al Ministeri Fiscal, a la Policia Judicial i a la Inspecció de Treball perquè actuessin estrictament dins de la legalitat vigent, o sigui, aplicant estrictament la Llei d'Estrangeria i normes que la desenvolupen, amb les conseqüents detencions i processos d'expulsió dels treballadors estrangers que, en situació il·legal, es troben a Catalunya; mesures acompanyades de les conseqüents sancions administratives als empresaris que tinguessin treballant pel seu compte i risc els esmentats treballadors en situació il·legal. La mateixa obligació de compliment de la legalitat vigent esmentada incumbeix les corporacions locals, que es trobarien en la situació de donar el pertinent comunicat de coneixement dels treballadors estrangers il·legals que es trobin en la seva demarcació territorial.

Per acabar, i amb el convenciment que els punts tercer i quart de la seva Moció no plantegen problemes competencials ni legals i que és bo que la ciutadania de Catalunya es sensibilitzï sobre els drets socials i polítics, i també que s'endegui el proper any una campanya, un programa d'inserció social i cultural dels treballadors estrangers, sempre que es tracti d'aquells que es trobin en situació de la més estricta legalitat, el meu Grup anuncia que li votarà favorablement aquests dos punts de la seva Moció.

De les meves paraules referents als punts primer i segon de la seva Moció, es dedueix que el Grup parlamentari Popular s'abstindria de votar aquests dos punts, sempre que vostè no admetés l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió al punt primer de la Moció, en el qual cas també el votaria favorablement.

Amb el benentès de tot això, valorem molt positivament la bona voluntat que indubtablement ha inspirat el seu plantejament i el felicitem, una vegada més, per aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President, i, com que és per posicionar-me sobre les cinc esmenes presentades, resistiré la temptació de contestar al senyor Miquel Bauzá, que m'hauria agradat, i molt, però no ho faré.

Les esmenes... N'hi ha una de Convergència i Unió, que ja anuncio des d'ara que acceptarem, i que l'acceptarem per una raó d'economia política. Jo crec —i crec que és legítim que ho cregui així— que era més vinculant la nostra proposta, el nostre punt 1 de la Moció, en el qual, d'altra banda, no demanàvem cap impossible, o sigui, demanàvem les estimacions del Govern, no demanàvem les dades precises, perquè ja vam començar dient que es tracta d'un problema la gravetat del qual, justament, rau en la incapacitat o la impossibilitat de dir xifres exactes per les raons que també ens deia ara el senyor Bauzá, perquè això comportaria un tipus d'actuació d'ofici; per tant, nosaltres, el que plantejàvem era el coneixement d'aquestes estimacions. Ara bé, jo crec que és important que, avui, aquesta Cambra pugui aprovar un punt en el qual es parli d'incrementar, de continuar incrementant els estudis per tal de tenir un co-

neixement actualitzat de la situació dels treballadors estrangers a Catalunya a través d'una sèrie de mitjans, enquestes, seminaris, recollida d'informació i tots aquells instruments que es considerin oportuns. Crec que, aquest punt, l'agrairan moltes de les entitats que estan lluitant directament per aconseguir una consideració diferent dels treballadors estrangers i els mateixos col·lectius de treballadors estrangers més o menys organitzats. Per tant, repeteixo que, per aquesta raó, acceptarem aquesta esmena, que substitueix, per tant, el punt número 1 de la nostra Moció.

Pel que fa, aleshores, a les esmenes presentades pel Grup Socialista, les hi agraim molt especialment. És clar, hi ha una qüestió òbvia: l'esmena primera, no la podem acceptar, en la mesura que si acceptem la que ha presentat Convergència i Unió hem de renunciar a la nostra i, per tant, hem de renunciar a qualsevol afegit a la nostra, o sigui que, en aquest cas concret, per raons tècniques, no la podem acceptar, tot i que suposo que hi haurà altres mesures parlamentàries per poder donar suport a aquesta proposta que ens feia el senyor Oliart, de presentar anualment a la comissió corresponent del Parlament un informe de valoració sobre la situació pel que fa a la integració de les comunitats d'immigrants estrangers —jo he estat pensant, senyor Oliart, que a quina comissió correspon, quan és un tema que, segurament, correspon a moltes de les comissions del Parlament, però això és un tema que, en tot cas, decidiria la Mesa en cas d'haver estat acceptat, però, ho repeteixo, en aquest punt no la podem acceptar per raons tècniques.

Sí que acceptem, i molt de cor, les altres tres esmenes que plantegen l'afegit de tres nous punts —un 4 bis, un 4 ter i un 4 quater—, perquè ens sembla que donen més suport encara als moviments i organitzacions de ciutadans que lluiten contra el racisme i la xenofòbia, a favor de la integració social dels treballadors estrangers a Catalunya. S'ha dit molt bé aquí que si no hi ha una acció política en aquest sentit pot augmentar la intolerància, i la intolerància és un corc que podria fer molt mal a la societat catalana, i —ho repeteixo—, exemples de com la intolerància pot créixer, no els tenim gaire lluny, i els tenim a l'interior de la Comunitat Econòmica Europea.

L'esmena número 3, que és organitzar programes de formació especial per a aquells funcionaris, considerem que és un punt que denota una extraordinària sensibilitat. Jo, a partir de la presentació de la interpellació, he de dir que jo he tingut converses amb el Governador Civil de Barcelona per plantejar-li la problemàtica d'aquestes oficines on han d'anar els treballadors estrangers a renovar els seus papers d'una validesa temporal, i que molt sovint els obliga a passar-se tota la nit fent cua i després només poden ser atesos en nombre de cinquanta, quan les cues són de dos-cents i de tres-cents, perquè ens sembla que és, fins i tot, una imatge, en aquest cas concret, absolutament humiliant, i que una bona atenció dels funcionaris o una multiplicació d'aquests funcionaris podria resoldre un tema que, en aquest cas, és gairebé un tema de sentit comú.

Hi ha una esmena número 4, que és vetllar en el marc de les seves competències per tal de garantir que les condicions laborals, sanitàries i d'habitatge dels treballadors estrangers a Catalunya compleixin la normativa vigent, que també, evidentment, l'acceptem, i l'acceptem del tot.

Jo diria —i amb això acabo— que el problema va molt més enllà del que nosaltres decidim. És a dir, aquest Parlament pas-

sarà, i jo suposo que la sensibilitat sobre aquesta problemàtica creixerà; com ens deia el poeta, en aquest cas, tant de bo ens arribi una mica d'amor i una mica de seny per abordar el problema. I, quant al problema de les competències, jo recordo la paràbola evangèlica del bon samarità, en què el bon samarità, per desgràcia, ai las!, tampoc no tenia competències.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Entenc que ja hem de fer tres votacions: el punt número 1, després el 3 i 4, que han demanat separatament... (*Remor de veus.*) No? (*Pausa.*) Doncs, els votarem, l'1... i els altres —2, 3, 4.

Primera votació, al punt número 1. (*L'I. Sr. Bauzá demana per parlar.*) Digui, senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Per part del meu Grup es poden votar tots a la vegada, perquè ha acceptat, el senyor Riera, l'esmena al punt número 1 i, consegüentment, hem dit que també implicava el punt número 2. O sigui, per part nostra, es poden votar tots a la vegada, eh?

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo havia entès que, el tercer i el quart, vostès els separaven. (*Remor de veus.*) Bé, bé, de manera que farem dues votacions: el punt número 1 i després la resta.

Vots a favor d'aquest punt número 1?

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

La resta. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els altres tres punts han quedat rebutjats per 27 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Passem a continuació al cinquè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació sobre la producció agrària, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Ramon Aleu, del Grup Socialista, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Producció Agrària

El Sr. ALEU: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres, consegüentment a la interpellació, vam presentar una moció que pretenia una actuació del Consell Executiu sobre les zones que havien estat objecte del desgavell climatològic sobre conreus no susceptibles de ser assegurats, o sigui, sobre conreus no assegurables. Pretenia, fonamentalment, dues línies d'actuació: per un cantó, suplementar les indemnitzacions compensatòries i, per un altre cantó, utilitzar els plans que ja té la Generalitat per destinar-los prioritàriament a aquestes zones, i que poguessin representar un pla d'ajuda important.

Presentada aquesta Moció, nosaltres vam rebre de paraula, per part del Grup de la majoria de la Cambra, una moció que se'ns va presentar, que no era la nostra, però que podia ser aprovada per unanimitat en aquest Parlament. En aquell moment, nosaltres, de paraula també, vam acceptar aquella esmena que s'havia de presentar. Per motius tècnics aliens al nostre Grup, aquesta esmena no es va presentar i, per tant, no es podia tramitar la seva acceptació. Per tant, hem optat per presentar, tots els grups de la Cambra, conjuntament, una proposició no de llei que demanàvem des d'aquest moment que fos tractada en Ple i que, si pogués ser, com que ja està presentada, que fos tractada al primer Ple que tingués aquesta Cambra. Per tant, de-

manem, tant als portaveus com a la Mesa, que puguin agilitar al màxim aquesta tramitació. Aquesta proposició no de llei no és la nostra, perquè distingeix entre les zones susceptibles de ser ajudades com a complement de la indemnització compensatòria i les altres zones, i per a nosaltres haurien d'anar complementades. Però hem valorat molt positivament que aquesta proposició no de llei pugui ser aprovada per unanimitat, perquè entenem que aquesta zona, que ha de ser objecte d'aquestes ajudes, necessita incrementar la credibilitat en l'Administració, la credibilitat en el fons, diria jo, en el funcionament de les institucions democràtiques. I en benefici d'aquesta unanimitat i que els possibles beneficiaris d'aquestes ajudes puguin considerar que ha estat el Parlament, retirem la Moció i repetim la demanda que sigui tramitada la proposició no de llei que s'ha presentat al més ràpidament possible.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleu. Queda retirada aquesta Moció. Passem al sisè i darrer punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política Lingüística, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira, que en aquest moment serà substituït, en defensa d'aquesta Moció, pel Diputat senyor Colom.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Lingüística

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, substanciem aquesta Moció, subsegüent a la interpellació que vam presentar en el darrer Ple, deu anys després de l'oficialitat de la nostra llengua en una part de la seva comunitat lingüística i nacional, set anys després de l'aplicació, de l'inici de l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística a Catalunya. La llengua catalana, deu anys després de ser oficial i set després d'aplicar-se una llei de normalització, entenem que hauria de ser quasi plenament normalitzada. Penso que tots coincidirem que el panorama —el panorama social de normalització del català— és ben diferent del que hauria de preveure's o del que s'hauria hagut de preveure l'any 1980, l'any 1983, quan es començava a aplicar o entrava en vigor la Llei de Normalització Lingüística.

El panorama, senyores i senyors diputats, no és afalagador per a la normalització de la llengua catalana. En l'Administració, tant l'espanyola perifèrica que encara hi ha a Catalunya com també la mateixa Administració de la Generalitat —com també la mateixa Administració de la Generalitat—, hi ha encara llacunes importants en el que és la normalització del català. En el món mercantil, el català està en franca minorització, en franca minorització. En els mitjans de comunicació, havíem aconseguit, s'havia aconseguit que, almenys en les televisions, abans de la intervenció de les televisions privades, hi hagués una certa paritat entre la llengua catalana i la llengua espanyola a Catalunya; després de la intervenció, de la irrupció de les televisions privades, aquesta paritat ha desaparegut.

El català, la llengua catalana en els mitjans de comunicació —sobretot televisions, però també ràdios—, jo suposo que més d'un diputat quedaria escruixit de llegir una enquesta que es va fer, que un equip d'estudiants van fer a la universitat, i que no ha estat publicada, però a la qual he tingut accés, en relació

amb el nombre d'hores en català o en castellà, en espanyol, en les emissores —tant privades com públiques— a tot Catalunya. És francament minoritari el català en la ràdio a Catalunya! Malgrat que les ràdios de la Corporació han augmentat, sembla ser —les estadístiques, almenys, ho diuen—, en els darrers temps, l'audiència, i fortament, però no substitueix, tampoc, la presència d'importants ràdios privades en espanyol, com tampoc substitueix, per ara, cap projecte la presència dels tres canals —de moment dos, i potser, bé, sembla ser un altre aviat— de televisió privada, que han mostrat una clara insensibilitat envers la llengua catalana.

En el món de l'ensenyament, jo em penso que també hauríem de fer un *mea culpa* des d'aquest Parlament, des del Govern, sobre com avança el procés de normalització lingüística en l'ensenyament.

I ja no tracto altres temes, però, vaja, torno a alertar ses senyories sobre la quasi nul·la presència del català en els cinemes del nostre país, o bé sobre l'estancament, la passivitat, la deixadesa en tota la vida social de Catalunya de la nostra llengua. Sobretot, per exemple, en la retolació: els anys 84, 85, 86 va veure's un canvi, un canvi substantiu, un canvi important, en tota la retolació a les ciutats i pobles de Catalunya en relació amb el català; avui, avui, aquests últims mesos, a Barcelona, al meu barri, a l'Eixample, s'estan canviant rètols, s'estan posant botigues noves, magatzems nous, i els rètols es posen en castellà. Tranquil·lament. I no hi ha cap mena de dinàmica correctora en aquest terreny.

Tot això —em penso que són aquests greuges, aquelles llistes de greuges que fem sovint quan parlem del català— va motivar que féssim la interpellació i que avui presentem aquesta Moció subsegüent, sobre política lingüística, perquè creiem que l'actual marc legislatiu, la Llei actual de normalització lingüística és una llei que ens ha quedat curta, i l'objectiu central d'aquesta interpellació i d'aquesta Moció —no se'ls escapa pas— és que, fruit d'aquesta reflexió, en quedi la possibilitat o no —però almenys la proposta de la possibilitat— d'iniciar una nova etapa en el procés de normalització lingüística a Catalunya.

De la Moció..., veuran que té quatre punts. Voldria fer especial èmfasi en el primer dels punts, el referent a l'ús social del català. Les enquestes sobre l'ús —les que es coneixen, i que són imprecises— són enquestes que alarmen, em penso, molt, sobre el futur del català com a llengua. Pregunto —i m'agradaria que l'escassa presència de diputats, almenys en aquests moments, en la Cambra, fos que els diputats que hi som sí que féssim aquesta reflexió—, pregunto a tots els diputats i les diputades que hi ha en aquests moments a la Cambra que reflexionem si estarem o no estarem iniciant un procés de llatinització del català.

Han estat uns quants sociolingüistes de prestigi els qui han alertat darrerament sobre la pervivència de la nostra llengua a cinquanta anys vista. S'ha produït una polèmica, uns hi han dit la seva per un cantó, els altres per un altre..., però alerto —i em penso que val la pena que ens alertem— si no estarem —ho repeteixo— iniciant un procés de llatinització del català, que implica o que implicarà que, efectivament, la majoria de la població de Catalunya coneixerà el català, el sabrà, el sabrà escriure, sobretot el sabrà parlar, però no l'utilitzarà. Hi ha enquestes entre el jovent, i entre el jovent de les àrees metro-

politanes, on hi ha més gruix de l'emigració, on hi va haver més gruix d'emigració: entre segones i terceres generacions, en l'ús del català, aquestes enquestes, i vostès s'hi hauran fixat, ens revelen que, conforme els que responen les enquestes són més joves, augmenta el grau de coneixement de la llengua catalana fins a la quasi totalitat —perquè, òbviament, a l'escola, amb dèficits, com hem dit, doncs, s'ensenya—, augmenta el coneixement, però en disminueix l'ús, però en disminueix l'ús! I aquest és el símptoma clar de l'inici d'un procés de substitució lingüística.

Procés de substitució lingüística que aquests sociolingüistes que han fet una sèrie de reflexions en els darrers temps ja alerten que el català ha desaparegut, o està desapareixent, en els extrems del territori lingüístic català. A Alacant pràcticament ja no s'usa, ja no es parla; a la Catalunya Nord, tot i un lent procés de recuperació en els darrers temps, gràcies, sobretot, en aquest cas, a la premsa en català i als esforços que es fan en aquest sentit i a l'arribada d'alguns mitjans de comunicació, i a la capacitat de captació econòmica, política, cultural de Catalunya i de Barcelona, la gran capital, sobre la Catalunya Nord, però malgrat tot és molt tímid, aquest augment; a les Illes... O sigui, en els extrems... —a la franja de Ponent...—, en els extrems de la nostra nació, en els extrems de la nostra comunitat lingüística, el català ja és substituït pel castellà. A Castelló —vaig ser-hi fa pocs dies— aquest procés, que jo em pensava molt més endarrerit, s'ha accelerat enormement en els darrers temps. I és en aquest punt que també voldria cridar l'atenció de les il·lustres senyores diputades i senyors diputats: quan passa o quan s'inicia aquest procés a les puntes, en els extrems, és també un senyal de llum roja o d'alerta per al conjunt de la comunitat i, per tant, també per a nosaltres. Però és que no només això passa en les puntes o els extrems, que diríem «Bé, formen part actualment d'altres comunitats autònomes, o d'altres estats, fins i tot, tot i ser el nostre país»; això ja passa a l'interior, això ja passa a les grans ciutats de Catalunya, en part, ja es comença a detectar també aquest procés de substitució.

Nosaltres esperaríem sensibilitat de tots els grups d'aquesta Cambra, perquè en el tema de la llengua, que és un tema que des d'aquest Parlament s'ha intentat aconseguir sempre unanimitats, en aquest tema és on cal buscar, crec, en aquests moments, una nova posició.

No explico els punts 2 i 3, que ja els hauran prèviament estudiat, en el sentit que, simplement, es demana continuar adoptant mesures concretes i programes efectius de normalització lingüística en tots aquests terrenys que he citat abans, i és continuar en la recerca d'una línia d'entesa aplicant el tractat d'unió o intentant fer efectiu el tractat d'unió, que vam aprovar en aquesta Cambra, amb la Generalitat valenciana i amb el Govern balear.

Sí que voldria, per acabar, referir-me al punt quart d'aquesta Moció com a molt important. És, potser, el que va motivar..., el punt que motiva la presentació de la interpellació i de la Moció subsegüent. Entenem que cal un nou tombant, cal una nova etapa, cal la represa d'una dinàmica de normalització lingüística enfront de la passivitat, enfront del *laissez faire*, enfront del pensar que tot funciona i que vindrà per ell sol. Qüestionem en aquest punt quart el marc legal actual, en el sentit de dir si ens posem d'acord que hem d'analitzar la viabilitat tècnica, la viabilitat jurídica, la viabilitat política de reformar o de revisar

l'actual Llei de Normalització Lingüística: per enfortir la Llei de Normalització Lingüística, per dotar aquesta Llei... o que sigui aquesta Llei un bon instrument en mans del Govern; perquè hi pugui haver no només voluntat, sinó possibilitat d'accelerar el procés de normalització lingüística des de Catalunya i, al mateix temps, hi pugui haver també —jo crec— una nova represa en la consciència dels nostres ciutadans que cal fer un altre esforç per acabar el procés..., per fer el procés definitiu de normalització.

I, ja per acabar, absolutament, només dir que ens preocupa també el seguiment de dur gestions de presència del català a l'exterior, en institucions foranes. Ens felicitem tots de l'acord que ha arribat a aquesta Cambra fa poc amb relació al català al Senat; temem pel seu seguiment, però els voldria dir que ens temem especialment, per les notícies a les quals hem tingut accés —i ho volem avançar en aquesta Cambra, perquè creiem que també s'ha de fer aquesta reflexió—, ens temem que aquella dinàmica del Parlament de Catalunya, aquella gestió del Parlament de Catalunya davant el Parlament Europeu, per les informacions que en tenim, del Dictamen de la Comissió de Peticions, haurà quedat molt i molt retallada, pràcticament sense efecte.

Això és: l'enfortiment del català a l'interior del país passa per un moment difícil —hem de reaccionar, i per això proposem aquesta Moció—, però ens preocupa que, de les dues gestions a l'exterior, una encara és molt recent i esperem que funcioni —la del Senat—, l'altra —la del Parlament Europeu—, que ja fa temps, les notícies que arriben no són especialment —per no dir gens— positives.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Ha presentat esmenes el Grup parlamentari Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Moltes gràcies, senyor President.

Senyor President, si no hi té inconvenient, defensaria les esmenes i, alhora, expressaria el nostre posicionament sobre la resta del text de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. LORDA: Moltes gràcies. Nosaltres hem presentat dues esmenes a aquesta Moció.

Al punt primer, l'esmena número 1, que proposem ampliar amb una frase curta, que és «d'impulsar l'estudi de dues llengües majors europees». El mateix text de la Moció —que diu, en aquest punt, «l'ús social del català a la nova època de canvi i modernització de la societat catalana i d'Europa»—, el mateix text de la Moció ens ha suggerit que s'hi podia afegir aquest estudi de dues llengües majors, amb vista justament de l'evolució que experimenta Europa: un canvi cap a la unitat, és a dir cap a la lliure circulació de ciutadans, cosa que exigeix coneixement de llengües —naturalment, donant per establert que es coneix a la perfecció la pròpia, la pròpia, però que s'ha de completar amb un coneixement, ateses les perspectives, de dues llengües majors europees.

Miri... —si m'ho permet el senyor President, m'adreçaré a l'Illustre Diputat senyor Colom—, en aquest sentit, hauríem de prendre com a exemple el Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, que, evidentment, coneix a la perfecció la llengua pròpia de Catalunya i oficial a Catalunya, però

s'expressa també *en castellano, en français, in english, auf deutsche Sprache* i, també, *en la lingua italiana*, i ho fa amb una gran desimboltura. Jo crec que aquest seria el model de català que hauria de circular lliurement per l'Europa comunitària —sobretot quan en aquesta Europa s'hagin suprimit fronteres i sigui efectiva aquesta lliure circulació—, un model de català que es pugui entendre. Perquè ens entenem parlant: parlant s'entén la gent..., però, naturalment, parlant el mateix idioma, perquè si es parlen diferents llengües una d'elles es converteix en el pitjor obstacle de la comunicació. Per això nosaltres proposem afegir aquesta frase, «d'impulsar l'estudi de dues llengües majors europees».

L'esmena número 2, al punt quatre, el que vostès... o el Grup d'Esquerra Republicana proposa és una modificació de la Llei de normalització del català. Nosaltres opinem que aquesta Llei és producte d'un equilibri molt delicat. És clar, vostè em dirà: «Ja fa set anys que està en vigor, i tot evoluciona, i la realitat a la qual s'aplica la Llei també està evolucionant». No obstant això, nosaltres creiem que, de moment, no hauria de modificar-se. Aquesta era la nostra idea quan vam redactar l'esmena al punt quatre. Però, anticipant-me a la proposició que fa Convergència i Unió, haig de dir que l'esmena que fa al punt 4 reflecteix amb més fidelitat la idea que teníem nosaltres, que potser vam redactar la nostra esmena una mica precipitadament, i jo diria que d'una manera una mica ruda. I per això nosaltres —potser sigui en la línia d'obertura, de reconciliació de contraris, que va adoptar ahir el meu bon amic Gibert— no tindríem inconvenient a renunciar a la nostra esmena per adoptar la número 2 de Convergència i Unió.

Ara, ens voldríem pronunciar respecte a altres punts. En primer lloc, l'esmena número 1, de Convergència i Unió, a la Moció, en realitat repeteix exactament el text originari, però només canvia la primera frase: en comptes de dir «a donar un nou impuls», que proposa el Grup d'Esquerra Republicana, diu «a continuar impulsant», és a dir, hi ha un petit matís, que sembla que sigui el producte d'una mena d'amor propi per part del Govern..., del Grup que dona suport al Govern, i que ens sembla fins i tot una mica infantil —a nosaltres tant ens fa que digui «a continuar impulsant» com a «donar un nou impuls», de manera que no hi haurà inconvenient a acceptar aquest text.

El quart punt —millor dit: el punt tercer, que és el que diu: «seguir la recerca en la línia d'entesa Generalitat Valenciana i Govern...», etcètera— es refereix naturalment a una veritat inqüestionable, que és la unitat lingüística dels Països Catalans: això està científicament comprovat, és indiscutible i nosaltres donarem suport a aquest punt perquè n'estem convençuts, d'això. Fins i tot jo afegiria..., em permeto afegir, que fa un temps el Senat va voler publicar la Constitució en les diferents llengües de l'Estat espanyol i, quan va enfrontar-se amb la traducció catalana, va creure convenient posar-hi tres texts —el valencià, el català i el balear—; els senadors catalans socialistes ens vam adreçar a la Presidència del Parlament dient que allò ens semblava un disbarat científic: ens vam guanyar una severa reprimenda per part del President del Senat, i la Mesa del Senat va persistir en el seu error i es van publicar aquestes tres texts, com si la llengua d'Ausiàs Marc o de Ramon Llull o de Bernat Metge fossin diferents... Però la publicació del Senat està en les tres dites llengües, que és la mateixa llengua, i fa extorsió a una veritat naturalment incontrovertible, com és la unitat lingüística

del que, en conjunt, en diem els Països Catalans. De manera que totalment d'acord.

I amb això ja em penso que he substanciat les meves esmenes i de pas he explicitat les posicions del nostre Grup respecte a la resta dels texts, així que no em resta altra cosa sinó agrair a tots vostès i al senyor President la seva atenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Lorda. El Grup parlamentari de Convergència i Unió també ha presentat esmenes; per a la seva defensa, té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats... Nosaltres l'altre dia vam escoltar amb molt deteniment el que deia el senyor Carod-Rovira en la seva interpellació i també vam escoltar les respostes del Conseller. La veritat és que ens va semblar que el diàleg havia estat, doncs, positiu i que les respostes havien estat les adequades i satisfactòries. No pensàvem que es presentés una moció, i no ho pensàvem perquè nosaltres som del criteri que, en aquest tema, aquí tothom expressa això: tothom expressa que s'ha d'anar amb molt de compte i hem d'intentar el consens... Efectivament, estem intentant el consens des de l'any 1980, no?, però resulta que tots ho estem intentant, però, de tant en tant, doncs, es fan unes propostes, que surten així, de cop i volta, i que a mi em sembla, a mi em sembla, que requereixen, en tot cas, un debat molt aprofundit i un punt de vista molt global per a tots plegats per poder tirar endavant.

És clar que hi havia afirmacions que demanaven alguna resposta molt més adequada, no? Per exemple, quan el senyor Carod-Rovira diu «per primera vegada a Catalunya es pot viure sense usar el català», a mi em sembla, això, primer, molt injust, molt poc real. I, sobretot, a mi em sembla que és una de les moltes afirmacions que darrerament s'han anat fent sobre la llengua, sobre la Llei i sobre el procés de normalització que són desafortunades, són poc reals i que desmereixen, aleshores, tot el que després nosaltres puguem dir, amb molt bona fe, per tal de fer avançar aquest procés de normalització. Això no es pot dir; una frase com aquesta no es pot dir.

De tota manera, en aquest sentit, nosaltres pensem que el consens és necessari i volem veure si és possible, doncs, de fer-lo ara, aquest consens, aquí.

Nosaltres votariem afirmativament aquesta Moció si s'acceptés que en el punt 1 es canviés —i em sembla que això és una cosa justa—, el que diu «donar un nou impuls», doncs, simplement, per una qüestió de cortesia, «continuar impulsant»; simplement té aquesta modificació, que, d'altra banda, és una modificació tradicional, que generalment el Grup de la majoria fa, i ens sembla també molt més just per a les dues Direccions Generals de Política Lingüística, o de les dues Direccions..., de la Direcció General de Política Lingüística que hi ha hagut fins ara.

Al punt segon no hi fem cap modificació. Evidentment, s'hi podrien incloure moltes més coses de les que diu aquí. Per exemple, se'n podria incloure una que digués, doncs, de la necessitat que els catalanoparlants, doncs, sabessin mantenir la seva llengua en tot moment i en tot lloc. Això s'hi podria posar, i això hauria estat bé de posar-ho, i això no s'hi ha posat —a veure quin grup és el que fa una proposta d'aquestes un dia. Jo crec que tampoc ha de ser per aquí, aquesta proposta; jo crec

que aquesta proposta ha de venir per, realment, un nou procés de normalització.

Al punt tercer tampoc hi fem cap modificació. És a dir, nosaltres al punt segon no hi tenim cap problema, al punt tercer tampoc hi fem cap modificació, i serà bo que el Govern impulsi aquesta col·laboració entre les Corts Valencianes, el Parlament de les Illes i el Parlament de Catalunya, que, en aquest cas, va adreçat exclusivament, aquest conveni de col·laboració, que fa molt de temps que està és marxa i que està molt entrebancat, i, sobretot, ens sembla molt bé, perquè des d'aquest Parlament vostès saben que, des de la Comissió de Política Cultural, amb el consens de tots els grups i, a més a més, amb l'explicitació a la Mesa, s'ha estat intentant de fer una reunió, que no ha estat possible de fer, segurament, per les mateixes dificultats que hi ha hagut per a la signatura d'aquest conveni, que fa molt de temps que s'arrossega pels calaixos.

Bé, potser ara arribarem a un punt bo; la setmana que ve hi ha una reunió, no per a aquest tema lingüístic, però per a un altre tema, entre els presidents de les comissions d'aquestes comunitats i la de les Corts de Aragó: mirarem si, a partir d'aquí, doncs, podem trobar alguna fórmula. Però nosaltres, aquest punt, també el votarem sense cap problema.

I, al quart punt, nosaltres hi hem presentat una esmena. Hem presentat una esmena en la qual... Nosaltres hem vist que el text que havia presentat Esquerra Republicana de Catalunya era un text que pressuposava un canvi, pressuposava una cosa diferent, i nosaltres, en això, hi tenim els nostres dubtes, quan el canvi es refereix a la legislació; quan el canvi es refereix al procediment del procés de normalització lingüística, això és una altra cosa, però, el canvi de la Llei, en tenim els nostres dubtes. La nostra esmena va en el camí de dir: «Farem uns estudis sobre la necessitat o no necessitat de modificar la Llei de 1983».

Nosaltres pensem que això és un tema molt delicat, és un tema molt greu, és un tema que, doncs, hauria de..., necessitaria un debat, jo penso, gairebé parlamentari, sobre aquesta qüestió, abans de tirar-ho endavant, i em sembla que el nou procés que s'ha iniciat, i que jo l'altre dia ja vaig manifestar en els Pressupostos de Cultura, és a dir, de l'extensió de la comprensió a la necessitat de l'extensió de l'ús, i el fet que els castellanoparlants comprenguessin..., es passés que els catalanoparlants, doncs, parlessin... I jo crec que això sí que és un canvi absolut i radical —absolut i radical. No estic d'acord amb les manifestacions una mica catastrofistes que ha fet —amb bona intenció, naturalment— el senyor Colom, parlant que, això, doncs, ningú parlava... No, no, segur que el que vostè diu, les persones que vostè diu, doncs, això, no utilitzen el català, però en la seva majoria, qui ha de fer l'esforç per utilitzar-lo són els catalanoparlants. I això no ho arreglarem amb lleis, això no ho arreglarem amb sancions, això no arreglarem si no és integrant aquesta societat, interessant-la pel procés de normalització i fent-la agent d'aquest procés de normalització.

Per tant, nosaltres hem presentat aquesta esmena, que és una esmena molt objectiva, si ha de ser o no ha de ser, i ho hem fet, doncs, precisament per això, per donar aquesta impressió —que, a més a més, és real—, doncs, de consens.

Li he de dir al senyor Lorda que no crec que la seva esmena que feia en aquest punt quart fos una esmena, diguéssim..., no sé com ho ha dit, ell, em sembla que ha dit una esmena «ruda», ha dit «ruda»... No, no, si hi estàvem d'acord, si ens agradava,

aquesta esmena, si anava molt bé, aquesta esmena, també; ara, el que passa és que, doncs, molt bé, han presentat aquesta altra, això és una via que sembla que hi ha una mica més d'avenç, doncs vinga, fem aquesta via, prenguem posicionament... Però, de veritat, senyor Lorda, la seva esmena no ens semblava gens malament.

El que potser sí que no ens encaixa és l'esmena al punt 1. Aquesta esmena al punt 1 em sembla que ha d'anar més adequada quan Ensenyament faci tot un projecte —que ja està preparant— que faci referència a l'ús, doncs, la necessitat d'utilització i la comprensió de diferents llengües, però no ho barregem amb el procés de normalització lingüística, perquè aleshores crearem un altre tipus de problema, i aquest tipus de problema és un problema, doncs, molt humà, el que estem tractant ara, un problema molt difícil, un problema que s'ha de tractar amb molta delicadesa, i per això a nosaltres ens sembla que aquesta sí que no és una bona esmena. És a dir que, en aquest sentit, si s'admetessin les nostres dues esmenes, votariem tota la Moció; en cas que no s'admetessin, votariem el punt segon i tercer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomines. L'Agrupació parlamentària del CDS vol fixar posició: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, si ens fixem en el temps transcorregut des de 1978, en què es va regular la incorporació de la llengua catalana a l'ensenyament a Catalunya, i en una fita particular, l'any 1983, any de la Llei de Normalització, i, per tant, el que s'ha fet des d'aleshores, hem d'afirmar que políticament hem avançat en el camí de la catalanització, i que resten lluny els anys de genocidi cultural i polític. No obstant això, hem de dir que no tot són flors i violes; hi ha punts febles en la voluntat normalitzadora que cal enfortir.

Podem dir que l'Administració fa una política de normalització basant-se en el voluntarisme. Es fan lleis i decrets i ordres de cara a la galeria, encara que no s'hi posen els mitjans per aconseguir que les lleis es compleixin, i això és la trapa més important amb què es troba la normalització.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Estem fonamentalment d'acord amb la proposta de Moció, ja que entenem que s'han de continuar adoptant mesures concretes i programes de normalització en tots els àmbits, i reconeixem que un dels àmbits més importants que requereixen una dedicació a fons per aconseguir la normalització de l'ús del català és el socio-econòmic, mercantil, laboral, comercial i industrial, ja que tots hem pogut constatar la poca utilització de l'idioma català en les activitats comercials.

Hem estat temptats de fer una esmena d'addició al punt 2 de la Moció, referent a la necessitat que l'Administració potenciï el reciclatge de professors perquè puguin ensenyar en català, ja que no es prenen les mesures necessàries per aconseguir que hi hagi prou professors que imparteixin les seves classes en català en els centres educatius, en general, i especialment en els centres secundaris i universitaris, però la inclusió de l'expressió en la Moció «de tots els àmbits» ens van fer desistir d'aquesta temptació. Això no obvia, però, que tornem un cop més, i tot

esperant que s'escolti, a reclamar un plantejament seriós de la normalització lingüística.

Pel que fa al punt 3 de la Moció, hi donarem el nostre suport, d'acord amb el que han estat les nostres actuacions fins ara en aquesta matèria: per convicció, doncs, i per coherència, varem donar el nostre vot favorable a la signatura del conveni de col·laboració en matèria lingüística amb les institucions del domini idiomàtic català.

Trobem necessària l'actualització de la vigent Llei de Normalització, i d'aquí també la nostra conformitat amb el punt 4 de la Moció, als efectes de fer-la efectiva de veritat, i no per fer una neteja de façana, sinó per aconseguir una societat que, basant-se en la pròpia realitat, en la implantació de la llengua pròpia, tingui un coneixement del món i la capacitat d'interpretar-lo.

Tot i anunciant el nostre vot favorable a la Moció, afirmem que veuríem de bon grat el fet de l'acceptació de l'esmena número 2 de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Pel Grup Mixt, el senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Amb molta brevetat, plantejar la nostra votació favorable a la Moció presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, perquè creiem que va en la direcció d'aconseguir un objectiu cabdal, i és aconseguir que la llengua catalana sigui parlada d'una manera natural i normal, que s'incorpori a la vida quotidiana de tots els que estem vivint a Catalunya.

I aquest objectiu, que jo crec que és el fonamental, a partir de les mesures concretes que planteja l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, pot ser un pas endavant. De tota manera, creiem que no simplement amb votació de mocions i amb l'aprovació de mocions s'aconsegueix aquest objectiu: hi ha d'haver al mateix temps una voluntat globalitzada de totes i cada una de les institucions catalanes i de tots i cada un dels organismes que estan intervenint en la vida pública.

És per això que creiem que, d'aquestes quatre propostes de resolució fetes per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, podem aconseguir avançar en aquest objectiu, i és per això que votarem favorablement.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara el Grup Popular; per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Colom, nosaltres també compartim la seva queixa sobre l'escàs nombre de diputats, a vegades, durant les mocions d'aquesta Cambra. Fixi's si la compartim que observem, amb preocupació i amb simpatia, i amb solidaritat, que del seu Grup, per exemple, ara falten els dos terços, i que l'altre dia, quan el senyor Carod-Rovira va presentar la interpellació, doncs, nosaltres avui esperàvem veure el senyor Carod-Rovira, i en canvi, és vostè el que ha presentat la Moció, segurament perquè hi ha raons poderoses que ho justifiquen i que nosaltres, ja de bell antuvi, comprenem.

El nostre Grup, senyor Colom, comparteix amb vostès el desig d'una completa normalització de la nostra llengua en un clima de convivència social, i, per utilitzar una paraula que vostès mateixos van utilitzar en la seva intervenció l'altre dia, «amb

una atmosfera de naturalitat». Perquè del que es tracta, des del nostre punt de vista, és de fer que allò que és natural sigui legal, és a dir, que la normativa, en aquest cas la Llei de Normalització Lingüística i el seu desplegament, faci possible un desenvolupament harmònic i fluid de la realitat social, en aquest cas de la realitat sociolingüística del nostre país.

El que ja és més difícil és forçar que allò que és legal sigui natural, quan no ho és. I això no s'ha de perdre de vista. En aquesta Cambra és freqüent sentir, quan hi ha posicionaments davant de mocions, la següent frase: «Comparteixo l'esperit de la seva iniciativa, però la seva formulació concreta...», i a continuació vénen les objeccions.

En la Moció que ara estem tractant, al Grup Popular li succeeix una mica el contrari: la lletra ens sembla bé, però el Grup proposant sap que l'esperit que anima la seva Moció està molt distant del nostre concepte de Catalunya i de la seva realitat cultural i lingüística. La nostra personalitat diferencial, innegable, de la qual estem orgullosos, no és ètnica, no és geogràfica, no és religiosa: és, fonamentalment, cultural i lingüística. I és per això que la història de la nostra llengua va lligada d'una manera tan estreta a la nostra voluntat d'autogovern i a la nostra manera de fer política dintre del nostre àmbit.

La història ha construït una realitat sociolingüística a Catalunya, i si recordem el concepte introduït per l'historiador Toynbee, que és un àmbit intel·ligent, quan tractem aquestes coses hem de tenir ben present quin és l'àmbit intel·ligent que ens permet comprendre Catalunya, i aquest àmbit, aquest àmbit intel·ligent, és un àmbit espanyol i és un àmbit europeu. I, aquests fets, absolutament innegables, no els podem perdre de vista quan tractem de la nostra llengua.

La nostra llengua ha sofert, al llarg de la seva història —que ha estat una història moltes vegades difícil— restriccions injustificades, fins i tot persecucions: durant la Il·lustració, persecucions en la Dictadura de Primo de Rivera, restriccions i persecucions en el règim anterior —sobretot en la seva primera etapa— i, aquesta història difícil, després, s'ha vist també distorsionada per fenòmens sociològics de gran abast: immigracions en massa procedents d'altres parts d'Espanya, el fenomen turístic, fenomen sociològicament clau per comprendre la realitat social de Catalunya... Però la nostra llengua ha resistit. Recordem la frase de Josep Ferrater i Mora: «La vida catalana no resisteix, retorna». La nostra llengua no solament ha resistit, sinó que sempre retorna. Jo mateix, per exemple, que no sóc nacionalista, l'any 81 o l'any 80, a la meua Facultat, explicava la física nuclear en català, i jo no tenia militància política, en aquell moment. Per tant, el fenomen de la nostra llengua és un fenomen absolutament assumit, absolutament present i que, per tant, no ha de ser motiu de preocupacions o pessimismes excessius: del que sí que ha de ser objecte és de donar atenció intel·ligent i curiosa, però no d'excessius pessimismes o excessius alarmismes.

L'altre dia el Grup proposant ens deia que hi havia buits en la legislació, i aquesta inquietud perquè la legislació tingui buits, a vegades, fa pensar en un esperit excessivament intervencionista. A vegades és bo que la legislació tingui buits, perquè això dona flexibilitat i permet que les coses siguin naturals. Em sorprèn, també, aquest afany que tot estigui ben fixat per la llei en un Grup que, almenys pel que nosaltres sabem, sempre havia tingut present en el seu si una forta tradició lliberal.

Una llengua es desenvolupa amb força quan està lligada a un centre de poder polític, i el català va agafar la seva embranzida —com tots sabem— quan era la llengua oficial de la cort dels comtes-reis, i va ser durant aquells segles que es va afermar i va agafar la seva força, força que ha arribat fins avui i que fa que, avui, jo, estigui aquí parlant en català, en aquesta Cambra autonòmica.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Les cultures són realitats dinàmiques i evolucionen: la llengua ibèrica ha desaparegut de Catalunya; el llatí ha desaparegut; l'àrab, a Tortosa, va estar present durant tres segles, i jo sento el meu estimat company de Grup, senyor Curto, parlant aquí en un català ple de color i ple de vida. Per tant, és obvi que les llengües, les cultures, no són realitats estàtiques a sacralitzar, són realitats dinàmiques i no podem perdre de vista tampoc aquesta circumstància.

Els processos lligats a la llengua catalana, a la seva utilització i a la seva normalització, són delicats des del punt de vista social, senyor Colom, poden provocar tensions socials. I això no s'ha produït; això, a Catalunya, no s'ha produït. Durant aquests deu anys, la normalització lingüística ha avançat de manera espectacular, el català ha anat ocupant progressivament cotes d'utilització cada vegada més àmplies en la societat catalana, sense que aquestes tensions hagin estat —jo diria— significatives. I això és un mèrit de tota la societat catalana, i també és un mèrit —no em dol reconèixer-ho— de la Llei de Normalització Lingüística i de la seva aplicació pel Govern de la majoria.

Vostè, l'altre dia, el seu Grup, el senyor Carod-Rovira, deia que era perillós sentir els alumnes de l'Institut d'aquí davant parlar en català. Home, «perillós» em sembla una paraula molt forta. Jo crec que el que és perillós és que parlin de droga o de delinqüència, o que, per exemple, quan parlin en castellà diguin «oye, tío» o «no te enrolles», això sí que és perillós, però, que parlin en català, jo no hi veig cap perill, en absolut, senyor Colom.

Hi ha una altra cosa que hem de tenir present, que són les lleis del mercat, i a vegades, quan l'altre dia vostès formulaven inquietuds i alarmes davant de determinats fenòmens, no poden oblidar que les lleis del mercat són les que són, i vostès donaven uns exemples, parlaven d'una fira internacional: bé, una fira internacional té les seves normes d'actuació, fruit de les lleis implacables del mercat. Vostès parlaven de la indústria del cinema i del vídeo: també hi ha unes lleis de mercat, que són absolutament indefugibles. Ara mateix, estem vivint l'aparició de nous diaris, a Catalunya, i aquests diaris tenen el suport, des del punt de vista econòmic i social, de forces absolutament catalanes i, en canvi, són en castellà. Les lleis del mercat, senyor Colom, estan presents, i no les podem ignorar. Passa el mateix amb la televisió privada...

Per tant, tot això configura una realitat i configura un horitzó, i vostès, molt legítimament, tenen un horitzó, que és d'una Catalunya monolingüe, una Catalunya monocromàtica, però Catalunya no és així. És a dir, un polític que fa que els seus desigs li imposin l'actuació política és un polític que jo crec que no ha entès el que és la política: la política ha de fer un seguiment de la política viva, i Catalunya i la seva realitat sociolingüística és la que és; per tant, el que hem de fer és assumir plenament aquesta realitat, assumir aquesta dualitat cultural i

lingüística de Catalunya, que és irreversible, que és enriquidora, que és estimulant i que és desitjable, i, des d'aquesta realitat, fer una acció de govern, una acció social per potenciar —i no vull utilitzar la paraula «protegir»—, per normalitzar, per enfortir, per enriquir la nostra llengua. I si ho féssim d'una altra manera el que provocaríem, potser, seria rebuig dintre de determinats sectors de la societat catalana —sectors molt amplis—, cosa que no seria bona per a la pau social. Per tant, aquesta línia prudent, constant, intelligent, és la que s'ha de seguir.

Amb aquest esperit nosaltres votarem favorablement la seva Moció, amb les esmenes del Grup de la majoria, que considerem que la milloren, des del nostre punt de vista. I, si em permet, i per compensar una mica l'exhibició d'anticlericalisme que el seu Grup va fer l'altre dia durant una pregunta en aquest Ple, jo acabaria amb una frase d'un historiador català que va viure a cavall entre el segle XVI i el segle XVII, en Jeroni Pujades, quan deia: «Puix parla català, Déu li don glòria».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Abans de donar la paraula al Grup d'Iniciativa per Catalunya perquè es pronunciï, haig de comunicar que han complimentat la Presidència de la Cambra els comandants dels vaixells de diversos estats de la NATO que es troben a Barcelona, i els he convidat a assistir i han tingut interès especial a assistir; per això es troben a la llotja de convidats.

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies senyor President. Senyores i senyors i diputats, en primer lloc vull agrair l'oportunitat d'aquesta interpellació, perquè és bo que el Parlament es faci ressò d'un debat social que ha tingut, a més, una importància notable a partir dels mitjans de comunicació i d'una proposta que va tenir com a primer protagonista el *Punt Diari*, de Girona, i després es va escampar al conjunt de la premsa d'abast nacional.

Nosaltres no creiem que la situació sigui descriptible en termes de tragèdia ni en termes apocalíptics, però sí preocupant i, en alguns aspectes, altament preocupant. Hi ha sectors —ho ha dit el senyor Colom i hi estem totalment d'acord— en els quals el català gairebé no és present. A alguns dels que ha dit hi podríem afegir el món del vídeo —que és un element per ocupar molt temps de moltes famílies, sobretot els sectors de la Catalunya perifèrica—, el món informàtic, el món del lleure dels joves suburbans (*remor de veus*) —això de la NATO ha provocat un aldarull, eh?—, ... de les noves ofertes publicitàries i televisives, etcètera. Per tant, pel que fa a la Moció, nosaltres anunciem el nostre vot favorable, i explicaré, punt per punt, per què.

Creiem que sí, que és absolutament indispensable aquest nou impuls —acceptarem la fórmula «continuar donant un impuls», o continuar fent que aquest impuls continuï— a la normalització lingüística, amb tots els mitjans possibles, tema que ens porta, naturalment, a formular una vegada més la pregunta de quina destinació tindran els 7.000 milions dels serrells per a la normalització lingüística, que, evidentment, podrien ser un element important per a aquest nou impuls, perquè no és una quantitat petita si tenim en compte el que hem esmerçat fins ara en normalització lingüística, d'ençà que va ser aprovada la Llei de Normalització Lingüística, l'any 83.

El segon punt, totalment d'acord: aquesta insistència en la vida quotidiana ens sembla important. És, per exemple, preocupant el mal exemple d'una Catalunya majoritàriament catalanoparlant que continua retolant en castellà els seus establiments, i això ho explico en cursos de català per a castellanoparlants del Baix Llobregat. Hem fet sovint visites a la Catalunya interior i ha produït una mena de malestar —i anava a dir d'escàndol— el fet de veure que a la Catalunya on no hi havia dubtes sobre la llengua usual, quotidiana, de la majoria dels seus habitants, les retolacions continuaven essent en castellà. Perquè ens han dit: tracteu de dir-nos que el català és una llengua d'ús social, i aquí es demostra que no és veritat, que no és una llengua d'ús social. Per tant, és un tema que pot semblar menor, però que no és menor.

Ens hauria agradat —però, com que no ho hem fet, no ho hem fet— que entre els capítols s'hagués afegit el de l'Administració pública, que és un tema que també seria molt important que el català adquirís la seva carta de naturalitat total.

El tercer punt, el tema dels acords, d'entesa amb la Generalitat valenciana i amb el Govern balear, sí que aquí em penso, a més, que aquesta Moció hauria de ser l'ocasió de tractar de trencar els entrebancs dels quals parlava abans el senyor Colomines, perquè jo, d'ençà que sóc en aquesta Cambra, sento dir que són imminents les resolucions per poder fer aquest tipus de reunions, i no s'han fet. Nosaltres vam fer en un cert moment una proposta, potser d'ordre menor, però que potser ajudaria a fer la segona proposta, que és provocar una reunió de tècnics de normalització lingüística de les tres comunitats en què el català és llengua oficial, cosa que permetria ja començar a avançar en aquesta reunió posterior de polítics —sempre les reunions entre polítics creen més suspicàcies que les reunions entre tècnics—; en aquest sentit, l'actitud de l'Acció Cultural del País Valencià, de l'Obra Cultural Balear i de l'Òmnium Cultural de començar ja a fer accions comunes, crec que també pot ajudar a l'entesa política posterior.

Pel que fa al quart punt, estic absolutament d'acord amb alguns dels comentaris que s'han fet aquí dient que el tema és molt delicat, i que la proposta que ens ha fet el doctor Joan Colomines d'endegar sobre aquest punt un debat parlamentari, en aquest cas, compti amb nosaltres, doctor Colomines —i, vull dir, això que manifestem el nostre acord, no voldria que marqués un precedent, però, en aquest cas concret, absolutament d'acord: ens sembla que el tema és prou delicat i prou important. I, en aquest sentit, també valorem les esmenes que tendeixen a dir que la proposta, la Moció que aprovi aquest Parlament sigui la de decidir si val o no val la pena portar a terme aquesta modificació de la Llei —unànime, o tècnicament unànime— de Normalització Lingüística, de l'any 83. De tota manera, recordem que hi ha hagut veus molt assenyades que van participar directament en l'elaboració d'aquella Llei —per exemple, el professor Josep Maria Puig Salellas, que ja va donar una sèrie de pautes, ben fonamentades des del punt de vista jurídic, i crec que assenyades des del punt de vista polític, per poder arribar a una revisió o a completar la Llei de Normalització Lingüística en temes que ens semblen enormement importants.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ja una mica més tranquil, perquè la NATO ja ens ha deixat, lamento, senyor Vidal-Quadras, no poder respondre-li, de debò que ho lamento, perquè, com bé ha dit el Molt Honorable President, només em puc posicionar —i així ho faré— sobre les esmenes que s'han fet a aquesta Moció; lamento, de debò, no poder respondre als falcons de la Cambra, en aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Ja en tindrà altres oportunitats.

El Sr. COLOM: Segur, n'estic ben convençut, senyor President.

Quant al fet que els altres dos col·legues diputats d'Esquerra Republicana no siguin avui aquí, ja que vostè ho ha dit amb un to d'un cert retret, li hauria de dir, li haig de dir que segur que està justificat: tots dos estan malalts. I, a més a més —jo, això, ho lamento encara més, perquè m'ha tocat fer-ho tot a mi—, a més a més —i això sí que també és preocupant—, dir que, efectivament, al senyor Josep Lluís Carod-Rovira li hauria —com poden preveure tots vostès— agradat molt de ser ell qui defensés avui aquesta Moció subsegüent a la seva interpellació, però quan ja venia cap aquí li han comunicat que la seva filla l'han ingressada —encara no sabem exactament de què, però realment em penso que la causa és ben justificada.

Dit això, passo a defensar o bé a posicionar-me sobre les esmenes presentades pel Grup Socialista i pel Grup de Convergència i Unió. Quant a les del Grup Socialista, en l'esmena número 1, jo crec que, en tot cas, senyor Lorda, doncs, qui més qui menys sap parlar en *français* o en *castellano*, *anche nella lingua italiana* i *in english*, no només el Molt Honorable President de la Generalitat, i qui més qui menys, en aquest país, em sembla que fa l'esforç, a més de parlar la nostra pròpia llengua, de conèixer com més llengües millor, i avui parlem d'una moció sobre normalització lingüística de la nostra llengua, com els francesos, doncs, han parlat tot sovint del procés d'enfortiment de la seva llengua davant de l'anglès, i fins i tot els espanyols acaben de tractar aquest tema i estructurar una proposta de reforçament de la seva pròpia llengua; nosaltres, avui, parlem de la nostra pròpia llengua, i això no té res a veure amb l'estudi de dues, tres o quatre llengües més. Per tant, lamento dir-li que no puc acceptar-li, em penso que per coherència, aquesta primera esmena.

Quant a la segona esmena, en parlaré tot seguit en parlar de les esmenes presentades per Convergència i Unió, perquè faria una proposta d'assumpció d'una transaccional que lligués la segona esmena seva amb l'esmena que ha fet el Grup de la majoria. Ja que vostè ha comentat, senyor Lorda, aquell error acientífic o anticientífic del Senat espanyol i la posició plenament científica del Grup Socialista, permeti'm de felicitar-lo, jo penso, per aquesta posició en aquell moment, perquè, errors d'aquests, esperem que, per rigor, ja no se'n facin més i mai més es publiqui en el Senat espanyol, ni en cap altra cambra de l'Estat espanyol, un text que, quan sigui o hagi de ser en català, sigui només en una única llengua i no ho hagi de ser en les acientífiques tres suposades variants que es van inventar. Per tant, enhorabona —ja em constava— per aquesta posició clara de defensa de la unitat lingüística de la nostra llengua nacional.

Quant a les esmenes del Grup parlamentari de Convergència i Unió, també haig de dir que lamento que s'hagi volgut pensar que el meu col·lega Carod-Rovira o jo mateix, avui, hàgim tin-

gut determinades expressions que potser, tretes de context, poden semblar una mica fora de lloc, però no les treguin de context, perquè ni han estat catastrofistes ni el que va dir ell, ni el que he dit jo..., ja ho he dit molt clarament, sinó que són posicions que, en tot cas, bé, s'han de respectar com a posicions que poden o no poden compartir un grup o l'altre. El nostre Grup parlamentari percep la situació del català de la manera com ho hem expressat, tant en la interpellació com avui en la Moció. Malgrat tot, per aquesta voluntat de consens —i no en dubti, senyor Colomines; vostè ho veu, que hem redactat una moció amb una voluntat clara de consens—, la redacció mateixa de la Moció, i ara l'acceptació que ja anuncio de les seves esmenes, fa que Esquerra Republicana no quedem mai per trobar aquest consens en un tema que fins ara ha presidit el consens i ha de continuar presidint, perquè continuïn avançant bé els acords d'aquesta Cambra. I és precisament amb aquesta voluntat que, amb molt de gust, li acceptem totes dues esmenes.

La primera, perquè, de fet, ve a dir el mateix que el que diu el punt primer de la nostra Moció... Bé, hi ha aquest tic, si m'ho permet dir, amb tota l'amabilitat, de posar sempre «continuar fent», no?, o «prosseguint»: a mi ja em consta que, des del Govern, és aquesta, des del Grup que dona suport al Govern, és justament aquesta la formulació que estan intentant donar i que van donant sempre a totes les mocions que aprova aquesta Cambra: de tota manera, dic que sí que ho accepto i diem «continuar impulsant» la normalització lingüística. Permeti'm, si més no —permeti'm, si més no—, que constatem que, si presentem la interpellació i la Moció, és que potser l'impuls no és tan fort com tots plegats voldríem i que, per tant, aquesta continuació d'impuls representi, una mica, un toc d'alerta entre tots nosaltres i entre tots els grups parlamentaris, que de debò sigui... o de debò es continuï impulsant la normalització del català.

Quant a l'esmena segona, que dic que també accepto, havia anunciat que proposaríem una redacció conjunta, que seria una transaccional de l'esmena socialista amb l'esmena del Grup de Convergència i Unió. La redacció seria agafar la primera part de l'esmena socialista, on diu «a vetllar pel compliment efectiu de l'actual Llei de Normalització Lingüística per tal d'omplir adequadament els buits legals existents», immediatament afegir-hi «i a realitzar en el termini més breu possible», i llavors, íntegre, com hi ha a la proposta que ha fet Convergència i Unió, però continuant amb aquesta voluntat que se'ns demana, des del Grup de la majoria, i també amb el consens, allà on diu «a vetllar pel compliment efectiu», doncs, podríem posar «prosseguir» o «prosseguint», eh?, «el compliment efectiu de l'actual Llei». Li sembla bé, a vostè? Aleshores quedaria d'aquesta manera, ajuntant exactament el text de l'esmena socialista i el text de l'esmena de Convergència i Unió.

I, ja per acabar, jo penso que l'acceptació de l'esmena de Convergència i Unió, la central, quan es parla que «en el termini més breu possible, es realitzin els estudis oportuns que permetin avaluar correctament la viabilitat jurídica i la necessitat tècnica d'actualitzar o no la Llei de Normalització Lingüística», l'acceptem perquè, en definitiva, recull l'esperit de la nostra proposta. Plenament. Es tracta que, deu anys després de l'oficialització del català en aquest territori, a la Catalunya estricta, no al conjunt dels Països Catalans, i set després de posar en marxa la Llei de Normalització Lingüística, aquest Parlament

aprova una moció amb la qual esperem que, de manera unànime —i ens agradaria que fos de manera unànime, amb aquest consens desitjat—, doncs, posem o fem un nou pas i acordem, via un debat parlamentari monogràfic —que, la proposta que ha fet, la hi acceptem plenament: tant de bo!—, via això o via, doncs, la reunió de tots els grups, un treball de comissió, i uns treballs i uns estudis del Govern, puguem trobar, efectivament, si cal o no cal —nosaltres creiem que sí, per això hem fet la Moció— renovar o revisar l'actual marc que dona força o hauria de donar força al procés de normalització lingüística.

Avui, senyores i senyors diputats, crec que en el tema de la normalització del català és un dia important, si és que finalment s'aprova aquesta Moció, perquè fem un pas, un pas més, fem un pas més que pot significar el reimpuls, al nostre entendre, absolutament vital, perquè paraules que, per a alguns, sonen catastrofistes, que no ho són, de debò no ho siguin, i perquè hi hagi, de debò, un procés o una represa o una sotragada important, en positiu, per a la normalització de la llengua nacional de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. M'hauria d'enviar el text de la transaccional, eh?

Els Grups Socialista i de Convergència i Unió accepten aquesta transaccional i retiren les seves? *(Pausa.)* Molt bé. Es poden votar conjuntament tots els punts? *(L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CLOTAS: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CLOTAS: Si m'ho permet, per a un aclariment.

Efectivament, el Grup Socialista accepta aquestes transaccionals, però, més que retirar les seves, és que la transaccional consisteix a ajuntar íntegrament totes dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

Es poden votar conjuntament? Sí? Doncs, es procedeix a la votació.

Vots a favor?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts d'una del migdia i onze minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

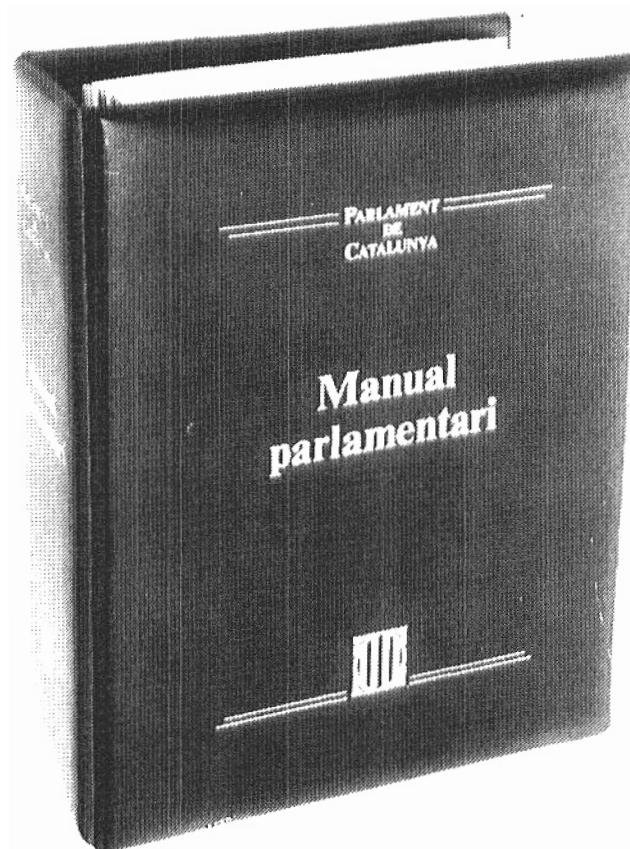
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

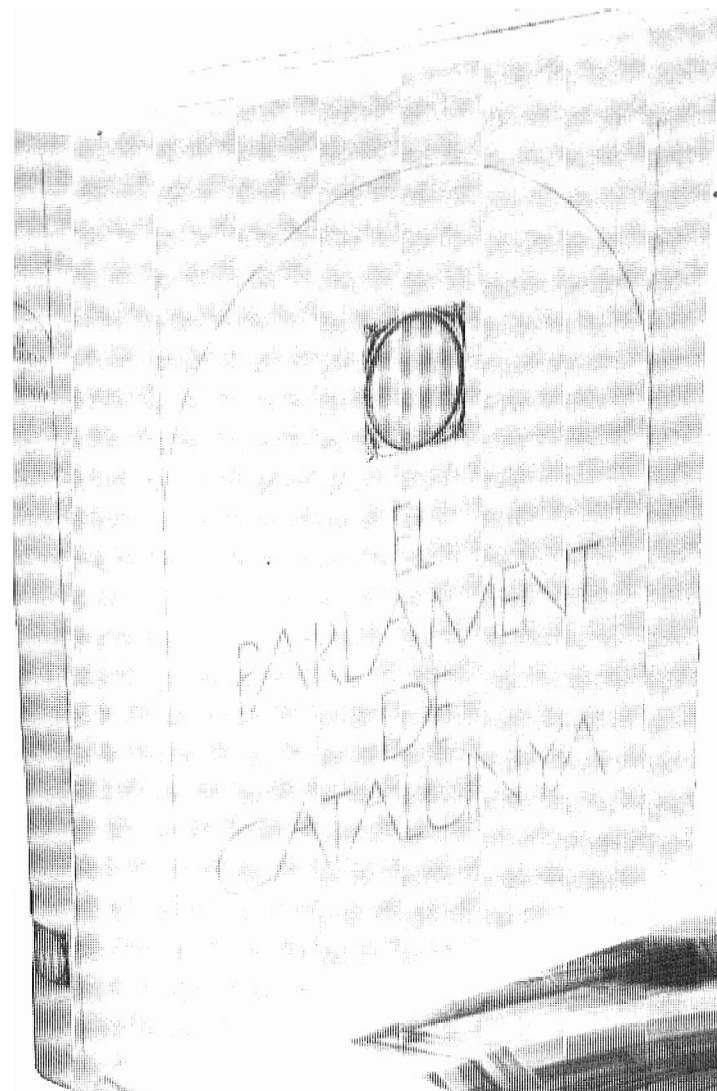
SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i religadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231

fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen

Major edat el segle XIII

El funcionament de les Corts Medievals

L'època d'or de les Corts

Les Corts i la crisi del segle XV

Les Corts escenari del redreçament
polític

Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII

La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V

Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella

D'arsenal a palau reial

De palau reial a Museu

La instal·lació del Parlament durant la
República

L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament

*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*

Composició del Parlament

Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament

La funció legislativa

La funció de control

Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament

La naturalesa i la funció del Parlament

El sistema d'autogovern de Catalunya

Característiques del Parlament

La funció i les competències legislatives
del Parlament

Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern

La funció electiva

La funció integradora i solidària

El funcionament del Parlament

L'elecció del Parlament

Els diputats

La seu i el temps de treball

Els òrgans del Parlament

El sistema de treball i de decisió

El procediment legislatiu del Parlament

El control i l'impuls polític de l'acció de
govern

La publicitat i el coneixement del
Parlament

Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gràtzec al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

